RADOSNA VIJEST

MISIJSKI INFORMATIVNI LIST
5 KUNA

TRAVANJ 1999.
ISSN 1331-1204

"I vi ćete svjedočiti..."
Iv 15,27

SADRŽAJ

RADOSNA VIJEST
Godina XXVIII.
Broj 4 (302) - 1999.

I vi ćete svjedočiti 2
Uvodnik 3
Ruke u vis, ključeve na sunce 4
Jedan drugi Peru (XXXV) 5
Ono što uštediš, ne pripada više tebi 6
Nova misija - potrebe velike 7
Plodovi Sinode azijskih biskupa ... 8
Veliki program naobrazbe afričkih redov. odgojitelja 9
Vračari "Đudu" i tajne sile u Africi 10
Evanđelje po Clintonu 11
Skraćen postupak za proglašenje blaženom Majke Terezije 12-13
Dobro mi došel prijatelj (7) 14-15
Misije u Kini u 19. i 20. st. (10) 16-17
Misijski velikani 16-17
Iz torbe pučkog misionara 18
Prijatelji HKR-a školuju buduće svećenike u Kamerunu 19
Ujedinjeni u molitvi i svetoj misi . 20
Vijesti 21
Pitanja i odgovori 22
Darovatelji 23

NASLOVNA STRANICA

Dio tržnice - Benin

ZADNJA STRANICA

Ulična prodaja benzina u Beninu

Mislim da nema vjerničkog srca koje nije osjetilo olakšanje koje nam je donijelo uskrsno jutro. Previše tragičnog i žalosnog stavljeno je pred nas svih onih korizmenih dana u čitanjima iz Svetoga pisma, u molitvama i pobožnostima, osobito u pobožnosti križnog puta. Posebno teško bilo je na Veliki, Sveti petak. Imali smo pred očima sav onaj talog zla iz ljudskog srca koji je provaljivao u riječima vrijeđanja, u pljuvanju, stisnutim pesnicama i zakrvavljenim očima onih koji su Isusa sudili i prisustvovali njegovu skončanju. Svaki od nas koji zna da je taj patnik nevin požalio je što se nije našao u gomili da se pridruži Veroniki ili Šimunu Cirencu i obriše znoj s njegova lica ili podmetne leđa pod teški križ bar za nekoliko koraka. Tko od nas ne bi to učinio? Učinio bi svatko, siguran sam. Pomogao bi onako i onoliko koliko bi mogao. Ali, eto, nije nam se pružila prilika. Vrijeme Isusova križnog puta, vrijeme kalvarijske drame zbilo se davno prije nas.

Ipak nije. Ni najmanje, nažalost, nismo prikraćeni, makar je od prvoga Velikog petka prošlo skoro dvije tisuće godina. Križni put i kalvarijska drama i danas su tu pred našim kao nekad pred Veronikinim i Šimunovim očima. Isus sa svojim križem je tu. U svim patnicima našega doba je Isus patnik. Koliki i danas izvikuju Isusov vapaj: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" Vapaj je to tolikih prognanih i kod nas i u svijetu, tolikih nepravedno osuđenih, tolikih gladnih u nerazvijenim misijskim područjima, bolesnih i na bezbroj drugih načina ucviljenih. I danas se na sve strane lije krvavi znoj, padaju mnogi pod teretom patnjâ i umiru u najtežim mukama gladi i žeđi. Pod križem pada, gladuje i za pomoć vapije Isus u današnjim patnicima. Vapije za pomoć i poručuje: "Što god učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste."

Isus patnik je tu. Pitanje je ima li Veronikâ i Šimunâ. Šimuni, Veronike današnjih dana, nemojmo žaliti za minulim vremenima kada je "Isus hodao zemljom." On i danas hoda. Tu pored nas i u onim područjima gdje haraju ratovi, gdje vlada glad i caruju bolesti. Treba samo imati Veronikino srce.

Ante Pavić
urednik

FRA STOJAN ZRNO
KONGO

Ruke u vis, ključeve na sunce

Svake nedjelje svi mi misionari sastanemo se u jednoj od naših misija: mi Hrvati, Poljaci i Flamanci. Danas je red bio kod fra Filipa i fra Ante. Pričali smo i prepričavali kako je ovih dana bilo u svakoj župi. Oni stariji (i pametniji!) otišli su dosta rano spavati, a Poljak Remi i nas trojica Hrvata nismo se žurili. Oko 21,30 sati uđe fra Filip i zabrinuto nam kaže: "U dvorištu je jedan vojnik naoružan. Uperio pušku i traži ključeve od jednog vozila. Što da radimo?" Iziđemo sva četvorica van, a on na udaljenosti od 5 do 6 metara hoće odmah vozilo. Kako je moja "Toyota" bila najisturenija i najnovija, traži ključeve od "Toyote". Pokušavamo ga smiriti, urazumiti, pričati s njim ljubazno. Velimo mu sad jedan, sad drugi: "Hajde, kamo želiš ići, odvest ćemo te. Ne možeš nikamo pobjeći. Kabilina vojska je oko Kamine; putovi su zatvoreni. Imaš ženu i djecu. Misli na njih. Što će oni ako ti pogineš?" Reče da ima četiri i pol djeteta! To znači: ima četvero djece i žena mu je trudna. Filip mu iznosi i hrane, dajemo mu i piva. Uvjeravamo ga da mu želimo samo dobro. Ponekad razgovara ljubazno. Kaže da on nije lopov i zato neće ništa, ali mu treba vozilo. Ja sam prije bio napravio jednu veliku glupost. Nisam zaključao vozilo, a i ključ je ostao u bravici za paljenje. U jednom trenutku vojnik otvori vrata i uđe u moje vozilo. Sjede na sjedalo do vozača i kaže: "Dajte mi odmah ključeve od ovog vozila." Uhvati me tjeskoba. Međutim, nije primijetio da su ključevi unutra. Iziđe van. Fra Filip mu veli: "Dat ćemo ti civilno odijelo, hlače i košulju, presvuci se i nitko te neće primijetiti. Možeš ići kamo hoćeš." Ali ni ta ponuda ga nije zadovoljila. On želi samo vozilo. Vjerojatno će noćas Kabilina vojska ući u grad. Mobutovi vojnici su u panici. Žele pobjeći bilo kamo. Zato naši savjeti nisu mogli biti prihvaćeni. Mi smo ipak željeli odugovlačiti, dobiti na vremenu. Vojnik je opet ušao u vozilo, sad s vozačeve strane i traži ključeve. Ni sad ih nije primijetio, valjda zbog straha. Morao je svakog od nas držati na oku. Uz nas četvoricu misionara tu su bila još dvojica noćnih čuvara. Jedan od njih poznavao je lingala jezik kojim govori vojska jer je i sam nekad bio vojnik. I on ga je smirivao. "Toyotu" kojom se služio fra Pero Čuić. Iako joj je već 12 godina, još ide. Fra Ante mu je upalio i izišao iz dvorišta. Naredio nam je da se povučemo u dvorište i da zatvorimo vrata kako bi on s mirom mogao krenuti. Ušli smo u kuću i kradom gledali kroz prozor što će biti. Bilo je zapravo samo mnogo buke! On je dodavao gas, ali nije znao otkočiti. Vidimo da on nije nikakav vozač. Izišao ljutit i tražio ključeve drugog vozila jer "ovo ne valja", kako reče.

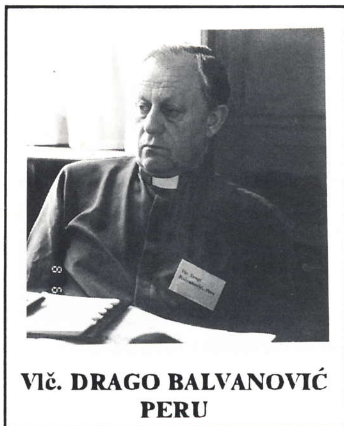
U međuvremenu fra Ante je prošao na druga vrata i otišao u naselje. Tražio je od ljudi da učine nešto. I zbilja, skupili su se neki s druge strane crkve i počeli lupati bacajući kamenje po limenom krovu. Vojnik se tad malo uznemirio i opalio u zrak. Sve do tada pomalo sam sumnjao ima li streljiva.

Na kraju smo vidjeli da nema druge. Morat ćemo dati vozilo. Rekao sam fra Filipu i Anti da bi najbolje bilo dati mu staru crvenu

Fra Ante je opet ušao u vozilo, otkočio i krenuo nekoliko metara pokazujući mu da je u redu. Poslije je vojnik ušao i otišao uz mnogo buke. Rekli smo nekima da ga slijede da vidimo kamo će. Otišao je u vojni logor. Remi i ja smo krenuli drugim putem prema našim kućama da nas ne bi opazio.

- Nastavlja se -

Vlč. DRAGO BALVANOVIĆ
PERU

JEDAN DRUGI PERU

PUTOPISNI ZAPIS MISIONARA DRAGE BALVANOVIĆA (XXXV)

VJERA I TRADICIJA U SLAVLJENJU SVETOGA TJEDNA (VELIKOGA TJEDNA) U PERUU

Propovijed od tri sata

Prvi je započeo ovu incijativu na Veliki petak - održavati u tri sata propovijed od tri sata p Francisco del Castillo, isusovac. Propovijed poslije nazvana "sedam riječi Kristovih s križa" proširila se poslije po drugim zemljama Amerike i Europe. Mi u Limi održavamo ove propovijedi u svim crkvama. Na televiziji, istina, nagovori ne traju tri sata ali svećenici i javni radnici daju svoje meditacije i nagovore o Isusovim riječima s križa. Kada još nije bilo mikrofona (17. stoljeće) možemo samo zamišljati kako su to bile naporne propovijedi za jednog svećenika. Tako je u Limi zabilježeno da je godine 1928. (6. travnja) p. Carlos Martinez, poglavar isusovačkog samostana sv. Petar, umro u sakristiji crkve upravo nakon tumačenja posljednjih riječi Gospodinovih: "Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh." Imao je 64 godine.

Donosim ovdje kao duhovnu okrepu svima nama svjedočanstva ljudi koji nakon svojih životnih iskustava tumače Isusove riječi u ovome Velikom tjednu, na Veliki petak:

Prva riječ: Oče, oprosti im jer ne znaju što čine...

Ingrid Olazobal, ima 24 godine, dvoje djece i kći je oca koga su teroristi ubili. Siromašna kućica, puna svjeta. Majka i braća dijele nedjeljne radosti, susrete ali i tugu. I majka umire. Braća se raspršiše po golemim prostranstvima Perua.

"Teško je prihvatiti da ti je voljena osoba umrla, ubijena ili nestala. Radije mislim da su otišli u drugu zemlju gdje se bolje živi... Misleći na ubojice koje i danas haraju, radije molim za njih, jer ne znaju što čine. Oni su puno puta instrumenti u rukama drugih. Zarobljeni i zaslijepljeni mržnjom, hranjeni i manipulirani od malobrojnih... Ali, mi trebamo ići naprijed, prošlost ostaje iza nas... Ono što smo preživjeli daje nam mogućnost da bolje razumijemo život... Zato sada više razumijem i cijenim Isusove riječi - oprosti im..."

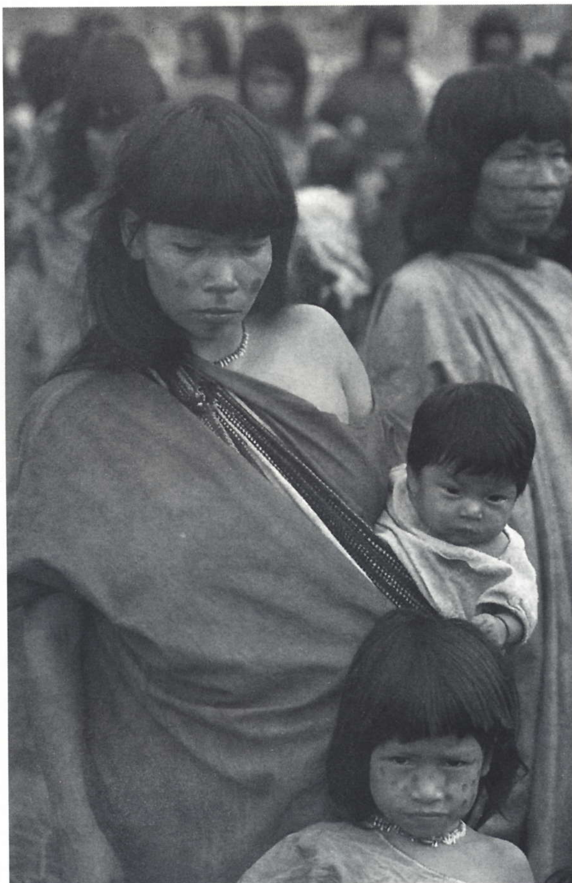
Druga riječ: Još danas ćeš sa mnom biti u raju...

Juan Esteban Maroquin, 23 godine. S visinom od samo 1,65 cm, razgovara sa mnom, ozbiljna pogleda, vedrih očiju i izvanrednog oduševljenja... Doživio je nesreću radeći na samoj crkvi. Pao je sa skele. Ozlijeđena kralježnica, ali duh izvanredan. "Razmišljajući o ovoj Isusovoj riječi, svjestan sam da ona ima za mene veliko značenje. Bio sam blizu smrti. Pokajao sam se u momentu za sve grijehe... Rekao sam ležeći... želim biti s tobom, Gospodine. Molio sam Gospodina: Zašto me ne uzmeš? Zašto mi ne daš da počivam u miru? Zašto dopuštaš da moji i ja trpimo?" Obnavljajući svoje tijelo razmišljao sam o svome životu. Razumio sam da je potrebno za života staviti se na raspolaganje Bogu i slijediti poziv Božji. Bez borbe ne može se učiniti ništa. Nisam znao hoću li ostati živ. Ako ne živiš da služiš, ne vrijediš. To je ono što sam u časovima trpljenja naučio..."

Treće riječi: Majko, eto ti sina... Sinko, evo ti Majke...

Elza Lock, 56 godina, majka, supruga i glavni savjetnik u Caritasu župe sv. Ruže Limske u Limi.

"Majka sam i tjelesna i duhovna, psiholog i upravitelj socijalnog odjela župe sv. Ruže Limske. Postala sam socijalna radnica kako bih pomagala one koji trpe, bez ikakvoga materijalnog interesa. Mene samo zanima - pomoć osobama. Razmišljajući o ovoj Isusovoj riječi, mislim da je ona nastavak duhovnog i tjelesnog lanca ljubavi između majke i sina. Ovaj se lanac ne smije prekinuti, mora se što više povezati sa svim osobama. Radim godinama s drugima dragovoljno i sve više učim kako se može približiti svakoj osobi, ne samo kada se radi o zdravlju nego i o društvenoj ravnoteži...

Veliki zahtjev je svakako liječiti sve koji se približe ili koje nađemo, ali je još više podići nevoljne opet kako bi bili osobe vrijedne štovanja, kako uostalom i čini jedna majka za svoju djecu.

- Nastavak na 19 str. -

S. CELESTINA GAVRIĆ
BRAZIL

ONO ŠTO UŠTEDIŠ, NE PRIPADA VIŠE TEBI

Jacarei, 6. veljače 1999.

Poštovani vlč. Anto, dragi prijatelji misija!

Evo nas gotovo pred korizmom. Ovdje za korizmu imamo između ostalog i "kampanju bratstva". Ta je kampanja još iz koncilskih godina u Brazilu. Svake se godine obrađuje koja goruća socijalna tema da bi kršćani podržavali u sebi svijest svojih početaka povijesti. Nisu li već prvi crkveni oci govorili, bolje, propovijedali u korizmi: "Ono što uštediš jer si postio, ne pripada više tebi. To je od brata koji je siromašniji od tebe."

Ove se godine obrađuje tema nezaposlenosti. Oko toga je baš puno "posla" u ovoj velikoj svjetskoj krizi. No mi se posvećujemo onome što nam je možda moguće učiniti među našim siromasima. Za onoga tko dođe sa sela, teško se snaći u gradu. Osim toga, od "gradskih" poslova ne zna ni jedan. Tko će onda uzeti takvu osobu na posao u tom modernom kompjutoriziranom svijetu?

TEŠKE MUKE PREODGOJA

Nadalje nastojimo osmisliti rad onima kojima, s Božjom milošću i dobrotom ljudskih srdaca, uspijevamo dati zaposlenje u našoj gradnji. Ta mala grupa ljudi koji ovdje rade već nam je priredila svakojakih iznenađenja. Neki nisu uspjeli "obraniti" svoje radno mjesto. Zašto? Čovjek nije osposobljen za ono za što se prijavljuje. Tako je bilo i s našim Ilijom. Otac troje djece, već mjesecima nije plaćao stanarinu, bila mu je isključena i voda i struja radi neplaćanja. I, jednog dana, u ožujku prošle godine, dođe njegova žena moliti da im napravimo jednu kuću. Kako je bio nezaposlen, a ona reče da je zidar, što je on i potvrdio, uzele smo ga na svoje gradilište. Već u prvim danima glavni majstor se zabrinuo, ali se obvezao da će, skupa s nama, pomoći ovoj obitelji. Počele su "muke" oko uvijek "krivih" poteza, uvijek "premalenog drugog. On kaže: "Tko je vidio vezati se za stalno uz neku firmu? Za mene firma vrijedi pet mjeseci, i onda gotovo." U našoj je firmi izdržao osam mjeseci uz velike muke za nas, i bio je sretan što smo ga otpustile! Zakon mu naime daje pravo na četiri mjeseca socijalne skrbi za nezaposlene kad ode s posla.

Gradnja kuće u Lago Açu

učinka", kako se majstor izražavao. Zbog svega spomenutog i zbog izostanaka s posla razgovarao je s njim i sa ženom, ali sve uzalud. Jedino što je uvijek došao u pravi dan i u pravi sat bili su dani plaće. Pa, makar i izostao s posla, po plaću je došao u najtočnije vrijeme. Znalo se dogoditi da mu je platna lista bila prazna, radi zbroja akontacije i izostanaka. Nije važno, on je svejedno došao po plaću, i nije se ljutio radi rezultata. Toliko je izostajao s posla da smo uzele drugoga zidara a da njega nismo otpustile, nadajući se da će ga to stresti. No, nikom ništa. Jednog dana je pred kolegama otkrio svoje razmišljanje koje je protiv njega i njegove obitelji, a ne protiv nekoga

Svakog tjedna jedan sat, koji je dio radnog vremena, s našim radnicima posvetimo katehezi, ljudskom posvješćivanju, analizi elemenata ljudskog dostojanstva svakog ljudskog bića, razgovoru, molitvi. Roditelji nekih mladih između njih rekoše da su im se sinovi potpuno promijenili. To i mi primjećujemo. Neki su se ostavili droge, nemaju vremena da se posvete neredima. Svi znademo da život poroka počinje noću. Ako se po danu teško radi i drugi dan se mora rano ustati, i da se ne može zakasniti, onda treba rano i leći. Eto što ih spašava! Recept je tako jednostavan. Imati se čime baviti.

- Nastavlja se -

S. VEDRANA LJUBIĆ
UGANDA

NOVA MISIJA - POTREBE VELIKE

BITI ĆE NOVACA I KRAVA AKO IMAŠ ŽENSKE DJECE

Misija Rushooka nalazi se na jugozapadu Ugande 426 km od glavnog grada Kampale, a 110 km od nadbiskupije Mbarara kojoj pripada. Smještena je na brdovitom i lijepom terenu. Nalazi se na 1950 do 2000 m nadmorske visine. U godini su dvije kišne sezone pa je za to cijela godina u zelenilu. Milina!

Oci franjevci su stigli Rushooku 19. veljače 1995. a župa je osnovana 26. kolovoza 1996. Franjevačka zajednica je od samog početka internacionalna. U to vrijeme bila su dva svećenika: fra Alberto, Meksikanac, i fra Ivica Perić iz provincije Bosne Srebrene, dvojica braće iz Ruande i jedan iz Italije. Danas misiju vode fra Ivica Perić, župnik, fra Urlich iz Njemačke, brat Silvestro iz Italije i brat Kizito iz Ruande. Fra Alberto, Meksikanac, postao je biskup za Peru.

Prije proglašenja, ustanovljenja župe, u Rushooki je bio fra Pero Vrebac iz provincije Bosne Srebrene koji je premješten na sjeveroistok Ugande u mjesto Jinja blizu izvora rijeke Nil.

Svi franjevci su uključeni u pastoral jer je župa (misija) prostorno velika. Pet je crkava udaljeno više od 40 km od centra. To je dio župe koji graniči s Ruandom. Župa je velika, ali ima mali broj vjernika (po broju vjernika je najmanja u nadbiskupiji), negdje oko 7.500, ponajviše djece, od kojih je 10% siročadi bez jednog ili oba roditelja.

Do svih crkava se ne može ići autom pa je bio poseban doživljaj pješačiti kroz plantaže banana iz kojih su virila djeca ne bojeći nas se, nego su nas uljudno pozdravljala i mahala nam kad smo ih obilazili prije Božića.

Uganda, Rushooka - s. Vedrana među djecom

Misija je nova, potrebe su velike. Razmišljamo na planu župe kako da ova zajednica zaživi. Veliko je polje rada za sve nas. Od većih su problema koji tište ovaj svijet: AIDS, alkohol, poligamija, nepismenost i neishranjenost. Na području župe imamo jednu srednju školu, šest osnovnih i jednu šestorazrednu. Pored toga je velik broj nepismenih pa smo počeli s večernjom školom za odrasle. Roditeljima nije stalo da im djeca idu u školu pa čak niti u osnovnu koju ne moraju plaćati. Djeca žele u školu, mnogi dolaze franjevcima pa sada i nama da im platimo školarinu. Curicama je stalo da idu u školu jer ako ne idu, roditelji ih forsiraju da se udaju pa čak s 12 godina. Oni imaju svoju računicu. Kad curu udaju, dobiju novaca i najmanje 5 krava.

- Nastavlja se -

Tema: Plodovi Sinode azijskih biskupa (19. 4. do 14. 5. 1998.)

"Kao što su europski teolozi 'pokrstili' poganskog filozofa Aristotela, tako i mi tražimo slobodu izgrađivati kršćansku teologiju u Aziji na temeljima svojih filozofa i tradicije."

U okviru priprema na proslavu Velikog jubileja, papa Ivan Pavao II. je najavio organiziranje kontinentalnih biskupskih sinoda. Nakon Sinode afričkih biskupa u Rimu 1994., američkih biskupa 1997., u Rimu je od 19. 4. do 14. 5. 1998. proslavljena Sinoda azijskih biskupa.

Budući da u Aziji živi 2/3 čovječanstva, da su nakon stoljetne kolonijalne ovisnosti od Europe azijski narodi postali neovisni, žive svoju bogatu kulturu, razvijaju ekonomsku moć i vode vlastitu politiku, oči svijeta i opće Crkve okrenute su prema tom kontinentu. Katolički su teolozi i misionari pratili tu sinodu s posebnom pozornosti.

Pripreme su počele čim je Papa najavio tu sinodu, tj. 10. 11. 1994.

One su se trebale voditi prema "Lineamentima"- smjernicama dokumenta koji je izradio Rim. Istaknuta su tri tematska područja:

- što se može učinit za milijune siromašnih, socijalno nezaštićenih ljudi koji žive na rubu društva
- susret s bogatim kulturama Azije
- odnos prema velikim azijskim religijama: hinduizam, budizam.

Međutim, u vrijeme pripreme za sinodu u Rimu, azijski su teolozi dosta kritički promatrali "Lineamenta"-smjernice. Između ostalih, J. B. Pinto, predsjednik Vijeća viših redovničkih poglavara, rekao je: "Smjernice naglašavaju ono što Crkva nudi azijskim narodima. Ja bih se veoma obradovao da je nešto rekla kako se može opća Crkva obogatiti velikim duhovnim bogatstvom Azije"

Biskupi su smatrali da su već u pripremama tog dokumenta trebali surađivati azijski teolozi, ujedinjeni u svom vijeću. No, oni nisu bili pozvani, u tome oni vide opći problem prevelikog centralizma u suvremenoj Katoličkoj Crkvi. Oni očekuju od Rima više povjerenja u snagu i odgovornost mjesne Crkve u izvršavanju svog poslanja, među svojim azijskim narodima, čije se korijenje nalazi u velikim religijama koje imaju svoje svete knjige, prastare vjerske tradicije, dobro organizirane obrede i oblikovane-formirane zajednice. Shvatljiv je stav europskih teologa, pun suzdržljivosti i nepovjerenja, jer su sve do II. vatikanskog sabora te religije bile predmet misijske djelatnosti Katoličke Crkve, a tek su nakon toga postale partneri za susret koji vodi uzajamnom upoznavanju, prihvaćanju i dijalogu. Japanski su biskupi govorili o "zakonitoj samostalnosti" mjesne Crkve", iz čega proizlazi novo shvaćanje odnosa između Svete Stolice i Crkava Azije". Ne bi to trebalo značiti podijeljenost, nego kreativno učlanjenje u veliku crkvenu zajednicu.

Indijski isusovac, Parmananda Divrkar je ("The Examiner", Mumbai, 1997.) zagovarač novih teoloških trendova na području ekleziologije.

Glavnim problemom susreta s azijskim vjerskim svijetom smatra se osobu i poslanje Isusa Krista. Kamen spoticanja je isključivost Isusa kao spasitelja. Japanski su biskupi napisali: "Ako previše naglasimo osobu Isusa Krista kao jedinog spasitelja, ne možemo voditi dijalog i solidaran suživot s drugim religijama." Zato je potrebna "azijska teologija" i novo kreativno shvaćanje evangelizacije koja bi mogla povesti istočnoazijsku duhovnost k velikom procvatu.

Čini se da je problem u shvaćanju i prihvaćanju zapadnjačkog "teološkog jezika" (jedna narav, dvije osobe, pa i sam pojam osobe "ja" koji određuje "ti" itd).

Zbog toga, kako je rekao kard. Julius Darmaatmadja, iz Jakarte - Indonezija, trebalo bi uvažiti u tim teološkim razmišljanjima preporuku pape Ivana XXIII. saborskim ocima: "Da se nađe jezik suvremenog svijeta za Vječnu poruku spasenja."

Za vrijeme sinode glavno je pitanje bilo: "Na koji način navješćivati Krista i njegovo evanđelje u Aziji", jer nakon 2000 godina misijske djelatnosti katolici su još uvijek nezapažena manjina (od 3,5 miljarde Azijaca, samo oko 100 milijuna su katolici).

Sinoda nije donijela niti velik preokret u odnosima između azijskih Crkava i Rima, niti je otvorila nove mogućnosti za teološku refleksiju. Ali, obnovila je iskreno povjerenje među Crkvama Azije i Rima. Shvatilo se da se mora raditi na teološkom produbljenju Radosne vijest i da je to težak i dug proces k jednoj azijskoj teologiji. Istodobno, iako treba s oprezom promatrati nove ideje na području ekleziologije, kristologije itd. ne smije se reagirati sa strahom i nervozom, nego s dobronamjernom otvorenošću.

Svima je postalo jasno da se najprije mora dogoditi istinski dijalog unutar same Crkve da bi se mogao pokrenuti dijalog s velikim azijskim religijama.

Sada, nekoliko mjeseci nakon te sinode, već se počelo govori o prvim plodovima:

1. Novi načini evangelizacije trebali bi biti više biblijski a manje spekulativno-teološki. To se odnosi i na osobu Isusa Krista. Jer biblijski govor o Isusu nalazi se i u azijskim kulturama i lako je shvatljiv ljudima ukorijenjenim u tim kulturama, npr. Isus kao svjetlo i put.

Mora se više naglasiti čovještvo Isusa Krista, npr.: Isus kao prorok i Iscjelitelj, njegovo suosjećanje i solidarnost sa svakim čovjekom, a posebno s onim u tegobi i nevolji: bolesnim, opsjednutim i siromašnim; Isus kao iskonski mirotvorac koji želi uspostaviti savršeni sklad u svijetu.

Što se osobe Isusa Krista kao jedinog spasitelja tiče, svi su se koncilski oci složili da se nikako ne smije oslabiti tu istinu naše vjere, samo da bi se dopala vjernicima drugih vjera. To je osnovna istina naše vjere koja je ukorijenjena u Svetom pismu i Tradiciji. Međutim, može se tražiti najbolji način kako bi se ta dogma efikasno i pristupačno propovijedala na azijskom tlu. Jedan je od mogućih načina približavati ljudima Krista kao jedinog spasitelja preko raznih metoda meditacije i kontemplacije, u kojima Azijci imaju veličanstvenu tradiciju. Na taj bi se način moglo približiti Krista kao puninu Božjeg objavljenja. Mogu postajati i drugi posrednici spasenja, ali u ograničenom smislu, jer je samo u Isusu savršeno prisutan Bog. Između svih osnivatelja religija, samo je Isus dokazao svoju jednakost s Bogom, i to ne riječima nego djelima. Drugi posrednici spasenja, po djelovanju Duha Svetoga, samo djelomično sudjeluju u jedinstvenoj spasiteljskoj ulozi Isusa Krista.

2. Od misionara i misionarki koji žele biti uspješni u Aziji očekuje se osobno duboko iskustvo Boga koje bi se očitovalo u svetosti života, istinskoj ljubavi prema Kristu i bližnjemu.

3. Prema "neortodoksnim trendovima" u azijskoj teologiji, oci preporučuju bratsku toleranciju, jer su to pokušaji da se približi ljudima Isusa na najbolji, najshvatljiviji način. To rade ljudi koji nisu baš verzirani u europskom načinu razmišljanja i koji to rade za ljude koji su formirani u azijskoj kulturi i azijskom načinu shvaćanja i poimanja svijeta. Da ne bi nova teološka razmišljanja izazivala napetosti i nesporazum u Crkvi, mora se voditi stalni dijalog između tih teologa i crkvenog autoriteta.

Ako su europski teolozi izgradili teologiju na filozofskim razmišljanjima poganskog filozofa Aristotela, zašto onda i azijski teolozi ne bi imali slobodu izgrađivati teologiju na fundamentima azijske filozofije i kulture. Maleni i početni koraci već su učinjeni. Nadamo se da su njihova razmišljanja usklađena s Biblijom i tradicijom Crkve.

Priredio: o. Franek Kowal

P. JOSEF BRUNNER
BIJELI OTAC

VELIKI PROGRAM NAOBRAZBE AFRIČKIH REDOVNIČKIH ODGOJITELJA

U Africi se stalno umnažaju redovničke zajednice ali se utvrđuje da je potrebna solidnija redovnička naobrazba mladih članova tih zajednica. Imajući to u vidu, odgovorni za odgoj u Katoličkoj Crkvi u Africi potrudili su se utemeljiti redovnički odgojni centar.

Prvi pokušaj

Koncem 1988. na skupu svih zastupnika Afričkih biskupskih konferencija i redovničkih poglavara u Nairobiju (Kenija) odlučeno je da se otvore centri za obrazovanje ravnatelja i ravnateljica koji svoje mlade redovničke članove i kandidate uvode u svoje zajednice. Željelo se time pružiti im kvalitativno bolju naobrazbu za njihovo buduće djelovanje.

Biskupi sedam država francuskog govornog područja Zapadne Afrike zadužili su dr. o. Jean Cauvina iz Družbe bijelih otaca (afričkih misionara) da organizira tečajeve u tu svrhu. Utemeljenje novog centra stavili su pod zaštitu Blažene Djevice Marije s imenom "Mater Christi" (Majka Kristova).

O. Cauvin sa suradnicima vodio je 8 godina pet tečajeva od 3. do 4. mjeseca u kojima je sudjelovalo 140 odgovornih odgojiteljica za novicijate. U isto vrijeme sudjelovalo je više od 1.800 mladih redovnika na 120 tečajeva u trajanju od jednog tjedna.

Odlučni zaključak

Nakon deset godina ponovno su se sastali biskupi tih sedam zemalja odgovorni za redovnički život i odlučili utemeljiti postojan centar da ne moraju stalno tražiti prikladna mjesta za takve tečajeve. Oni su zaključili da je za temeljnu naobrazbu duhovne naravi i uvođenje mladih u život redovnički zajednica nuždan barem cjeloviti jednogodišnji tečaj. To je moguće ostvariti samo u jednom fiksnom centru. Osim toga tu će se moći organizirati i mnogi drugi seminari za trajno teološko obrazovanje. Obrazovni centar izgradit će se na periferiji u drugom po veličini gradu Burkine Faso, u Bobo-Dioulassou.

Za gradnju i ravnateljstvo centra i opet je za odgovornog izabran o. Cauvin. On je u to već dobro upućen. Nakon osam godina aktivnog misionarskog rada u svibnju 1998. on je na sveučilištu Sorbona u Parizu doktorirao iz jezične etnologije i uz to magistrirao iz teologije. On je 15 godina bio profesor na "Institut Catholique" (Katoličkom institutu) u Abidžanu (Obala Bjelokosti). Njemu će u tom poslu pomagati nekoliko afričkih suradnika.

Odlučna gradnja

Projekti za gradnju povjereni su jednom inženjeru bratu zajednice iz Taizea koji djeluje u Dakaru. U ljeto 1999. započet će gradnja a u ljeto 2000. godine trebalo bi već započeti s tečajevima naobrazbe. Gradnja bi trebala stajati oko 1,2 milijuna američkih dolara. U troškovima će djelomično sudjelovati Kongregacija za evangelizaciju iz Rima koja ohrabruje izgradnju centra a drugi dio velike katoličke humanitarne organizacije Europe i napokon same redovničke zajednice Katoličke Crkve. To će biti djelo od ogromne važnosti za redovnički život u Zapadnoj Africi.

POGLED NA JEDNU KATOLIČKU ŽUPU U TUNISU

Od potpisanog sporazuma vlade Tunisa i Vatikana 9. srpnja 1964. u Tunisu postoji 13 župa i četiri druge bogomolje. Poslužuje ih 43 svećenika (od koji su 21 bijeli oci, afrički misionari). Ravnatelj biskupije Tunis je nadbiskup Fouad Twal, Arapin iz Jordana. Oko 170 časnih sestara radi u školama i kao bolničarke. Župa o kojoj govorimo obuhvaća 300.000 stanovnika grada Sousse, 150 km južno od grada Tunisa. Ona nam pruža sliku djelovanja jednog župnog tima koji djeluje u islamskom gradu.

Švicarski bijeli otac o. Frido Zimmermann je upravitelj župe a pomažu mu jedan belgijski i jedan francuski subrat. O. Frido je svećenik od 1973. i živi već 25 godina u Tunisu. On posjeduje izvrsnu naobrazbu i znanje arapskog i islamskog svijeta. U tome ne zaostaju ni njegovi suradnici. Dugo vremena on je upravljao sveučilišnom bibliotekom bijelih otaca u Tunisu a bio je savjetnik studenata u obližnjoj visokoj školi za njihova školovanja. Već je tri godine upravitelj župe Sousse.

Koga obuhvaća ta župa?

Prije nezavisnosti Tunisa župa Sousse je brojila 15.000 kršćana, većinom Francuza i Talijana, a posluživala su je četiri svećenika. Većina od njih nakon priznanja nezavisnosti Tunisa 1956. napustila je zemlju. Danas župnu zajednicu tvore u potpunosti vjernici iz inozemstva. Domoroci katolici, među skoro u potpunosti islamskim stanovništvom, dijelom su vjernici iz mješovitih ženidaba. Uz njih su sestarske zajednice, učitelji i poduzetnici. Tu pripadaju i afrički studenti iz različitih zemalja južno od Sahare koji studiraju na gradskom sveučilištu. Oni predstavljaju jednu aktivnu grupu u župi. Uz njih su i najvećim dijelom turisti kojih ima kroz cijelu godinu. Oni doduše ostaju kratko vrijeme, ali često sudjeluju kod službe Božje. Subotom navečer i nedjeljom crkva u Soussi sa svojih 400 mjesta gotovo je uvijek ispunjena. Katkad se moraju i novi redovi klupa staviti uz zidove kako bi se vjernicima ponudilo više mjesta. Osim u župnoj crkvi, euharistija se slavi i u gradu Monastir i u jednom velikom hotelu. Turisti posjećuju svetu misu i u radnim danima tjedna.

Za posjetioce službe Božje iz različitih zemalja, da bi lakše sudjelovali u liturgiji, o. Frido priredio je brošuru s tekstovima svete mise na 11 različitih jezika, dakako i na arapskom. Glavni jezik u liturgiji većinom je francuski. Utorkom slavi se misa na arapskom za Libanonce, joradanske kršćane itd.

Župnička djelatnost

Otac Frido Zimmermann je član biskupijskog svećeničkog vijeća. Njegova prvotna briga u župi je okupiti nadaleko raspršene vjernike. Među njima stvorio je molitvene i biblijske grupe. Za žene iz Europe koje žive u mješovitim brakovima organizirao je tečajeve arapskog jezika. Posebno su mu na srcu afrički kršćanski studenti koji u Soussi studiraju po nekoliko godina. Oni su slika jedne mlade Crkve. On je među njima skupio jednu vrlo marljivu grupu koji su uz svoje vjerničke obveze dragovoljno angažiraju u socijalnom pružanju pomoći napose među svojim zemljacima. Jedna udruga od šest sestara sv. Josipa, potpomognute od tuniskih učitelja i drugog osoblja, upravljaju ovdje jednu, od vlade priznatu, privatnu osnovnu i jednu obrtničku školu. Tu postiže naobrazbu 600 djece i djevojaka.

Župnikova je želja da kršćani s domaćim islamskim stanovništvom u prijateljskom skladu žive. Kršćani i muslimani u svagdanjem životu imaju mnoga zajednička pitanja, prije svega držanje pred materijalističkim vremenom. Zbog toga je važno zajedničko djelovanje i dijalog oko nekih problema. Otac Frido i sam pokušava to produbiti sa svojim islamskim prijateljima i profesorima sveučilišta koje on u okviru svoga djelovanja poznaje u Tunisu.

On je pun i drugih planova u župi: izgradnja jedne knjižnice za visokoškolske studente, izgraditi prostore za sastanke različitih grupa koje djeluju u župi itd. Ali važnije je za njega i njegove suradnike skrb za prijateljski suživot sa stanovnicima grada.

Preveo: prof. Božo Odobašić

Č. B. ILIJA DILBER DI

VRAČARI "ĐUĐU" I TAJNE SILE U AFRICI

Kad bi se prošetali Afrikom od istoka do zapada, od sjevera do juga, u svim plemenima bi našli narode s duboko ukorijenjenim praznovjerjem, samo s malim razlikama. Kod svih plemena je zajedničko:

1. Da tradicionalno duboko vjeruju da duhovi njihovi predа utječu na sreću ili nesreću u njihovu životu...

2. Da vjeruju u moć vračara. Da pomoću "đuđu" (čarolijom) vračevi mogu ljudima donijeti sreću ili nesreću...

3. Da postoje "zli" vračevi i vračevi "doktori". Da "zli" vračevi pomoću "đuđu" donose ljudima zlo...

4. Da "zle" vračeve treba likvidirati iz obitelji, iz sela, iz plemena, a vračeve "doktore" treba cijeniti i nagrađivati...

5. Da je to praznovjerje duboko ukorijenjeno u duše Afrikanaca, kako kod neukog, tako i kod naobraženog svijeta...

6. Da vračevi "doktori" i "zli" vračevi imaju nadnaravnu moć druženja s duhovima pokojnih predа i upotrebu tajnih nadnaravnih sila...

7. Da pomoću "đuđa" i tajnih sila mogu proizvesti orkanske oluje, tuče, poplave i suše. Svađe u obitelji, u selu, u plemenu...

Zbog toga su kod Afrikanaca nejasni pojmovi o Bogu, o "dobrim" i "zlim" vračevima, o duhovima predа, o tajnim silama itd. Ta praznovjerja nije lako iskorijeniti ni kod onih koji su već prihvatili kršćanstvo...

Jedan je poznati afrički kršćanski pisac praznovjerje kod kršćana ovako dramatizirao:

"O jadni kršćani:
Misa ujutro,
vračanje uvečer.
Krunica ujutro,
vračanje popodne.
Đuđu u džepu,
škapular oko vrata."

Mnogi Afrikanci su uvjereni da su sve vjere dobre, jer imaju istu svrhu. Oni ne vide ništa loše u prakticiranju dvije vjere u isto vrijeme. Dapače, to smatraju sigurnijim. Kažu, vjere se jedino razlikuju u načinu čašćenja istog Boga...

PRAZNOVJERJE O "DOBRIM" I "ZLIM" VRAČEVIMA

Afrički su narodi prenosili od pokoljenja na pokoljenje magijsko vjerovanje:

O utjecaj duhova njihovih umrli rođaka i prijatelja.

O vraču koji čine "zlo" i vraču koji čini "dobro".

O "đuđu" (čarolije) po kojima vračari čine čudesa.

O tajnim nadnaravnim silama s kojima se jedino vračari služe.

O vračevim sposobnostima da vidi i ono što je nevidljivo.

O vračevima pred kojim se ništa ne može sakriti...

Poznato je da vračanje postoji, ali ne onakvo kakvog ga Afrikanci prikazuju i vjeruju. Naime, postoje jedino oni vračevi koji se zovu vračevi "doktori". Narod jednako tako vjeruje da postoje i "zli" vračevi kojima je jedini cilj činiti zlo pomoću "đuđu". Mnogi vjeruju da se nikakvo zlo ne događa a da zato netko nije odgovoran. Da odgovornost za bilo kakvo zlo snose oni koji podmeću "đuđu", a to su "zli vračevi". Ako netko umre ili se razboli, ako nastupi svađa i nesloga u obitelji, selu ili plemenu; ako se uništi ljetina zbog suše, poplave, tuče, vatre, odgovorni su "zli vračevi" koji su podmetnuli "đuđu". Da se pak otkloni nesreća, to jedino mogu učiniti vračevi "doktori". Zbog toga narod poziva vrača "doktora" da dođe te otkloni prokletstvo, tj. da pronađe krivca i "đuđu".

Kad se ne bi vjerovalo u postojanje zlih vračeva, onda bi i takozvani vračevi "doktori" nestali...

Dakle, vjeruje se da "zli vračevi" čini zla djela podmećući "đuđe". Kad je netko optužen da je "zli vrač", narod ga prezre, zamrzi i progoni... Također se vjeruje da vrač "doktor" posjeduje tako jake "đuđe" da pomoću njih mogu otkriti "đuđe" što su postavili "zli vračevi" i da može otkriti tko je u narodu "zli vrač".

VRAČARI I NJIHOVI "ĐUĐU"

Vračari "doktori" tvrde da posjeduju 49 vrsta vrlo jakih "đuđu" s kojima mogu pronaći slabije "đuđu" koje su postavili "zli vračevi". Predmeti koji su "pretvoreni" u "đuđu" odrezani su od mrtvaca.

Kad mrtvaca zakopaju vračevi "doktori" u noći otkopaju svježi grob, odrežu od mrtvaca prste, uši, nos, a mrtvaca opet zatrpaju... Zbog tih i nekih drugih događaja (!), imućniji ljudi kod pokopa svog mrtvaca zaliju svježim betonom, i tako ga zaštite od iskapanja. "Đuđu" se pravi i od drugih predmeta. Na primjer: od ljudske kose, od životinjske dlake, od repa, od uha, od papaka, od šarenih krpica, od korijenja itd.

Majke nabavljaju posebne "đuđe" za svoje bebice da ih čuva od bolesti i zlih duhova. Dječji "đuđu" je od komadića drveta ili mekana čepa boce, ili od tvrde spužve itd. Roditelji maloj djeci "đuđe" objese oko vrata ili pojasa. Takvi zaštitni "đuđu" su valjani jedino ako se nabave kod vrača.

Vjeruje se da "đuđu" pomaže i u utakmicama. Neki igrači, prije utakmice zamole vrača da ih "blagoslovi". To on učini svojim "đuđom" i svakom igraču dade da malo popije tajne "medicine" koja će ih učiniti pobjednicima na utakmici...

Neki okrutni vračevi savjetuju svojim "pacijentima" zločinačke upute. Novine su izvijestile o događaju u državi C.: Dvojica su političara došla k vraču te ga zamolili da im pomogne da pobijede na izborima. Vrač im je dao upute: da svaki od njih zakolje po jednog dječaka, da ih raspore i iz njih izvade određeni dio tijela za "đuđu" koja će im pomoći da pobijede u političkom natjecanju. To su ugledni političari učinili! Tijela zaklanih dječaka bacili su u rijeku. Obojica političara završili su svoje karijere na vješalima...

Rijetko se dogodi da bi koji vrač bio pozvan na odgovornost zbog kršenja nekog zakona. Nitko se ne želi zamjeriti vračaru. Starješine sela, poglavice plemena i policija nerado uznemiruje vrača, jer ih se boje...

- Nastavlja se -

Preveo: Siniša Turina, prof.

Put u Afriku

Evanđelje po Clintonu: "In God we trust"

Ako znamo da na stalne članice Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda otpada 4/5 izvoza oružja u svjetski Jug a poglavito u Afriku, tone i tone humanitarne pomoći stanovništvu na rubu smrti u najsiromašnijim zemljama ne služe baš ničemu.

Gorée je mali otočić na svega tri kilometra od Dakara, glavnog grada Senegala. Pet stoljeća bio je plijen Portugalaca, Nizozemaca, Engleza i Francuza. Kolonizatori su ga naizmjenično rabili kao pristanište za brodove kojima su odvozili "crnu slonovaču", robove za rad na plantažama i u rudnicima dviju Amerika. Bez ikakve retorike možemo ustvrditi kako je Gorée u srcu čitave crne dijaspore. On je simbol užasnog zastranjenja onih koji su čitave generacije Afrikanaca pretvorili u roblje.

Upravo je Gorée 2. travnja ove godine bio pozornica s koje je američki predsjednik Bill Clinton trebao svijetu uputiti zamolbu za oproštaj za sve strahote vezane uz trgovinu robljem. Konačno, tko god ispravno misli, mora uvidjeti odgovornost bijelaca s onu stranu oceana.

Već je u veljači 1994. s istog tog otočića Ivan Pavao II. u svom govoru "molio da nebo oprosti" tu sramotnu trgovinu. Sveti Otac je tada u srcu imao Evanđelje slobode čiji je navjestitelj bio. Svi smo se mi nadali daj je taj govor ugledni predsjednik Sjedinjenih Američkih Država pročitao kako bi u njemu našao nadahnuće. No, kao što se to moglo naslutiti i dan prije, Clinton se je opredijelio da po tko zna koji put propovijeda "svoje" evanđelje nadahnuto - a žalosno je što to moramo reći - logikom više s okusom biznisa nego solidarnosti.

"Amerika je s onu stranu obzorja (...) - rekao je - i na nama je da svladamo to more kako bismo ostvarili novo 'partnerstvo' - a to je, neka nam bude dopušteno reći, izrazito trgovački pojam - zasnovano na prijateljstvu i međusobnom poštovanju." Riječi su nesumnjivo dirljive. Šteta je jedino što se sve svodi na poštivanje načela "profita" i "budgeta". Tijekom dvanaest dana svog hodočašća na afričkom tlu Clinton je stalno propovijedao kako je preporod Crnog kontinenta iznad svega vezan uz investicije "made in USA". U Goréeu Clinton nije zatražio oproštenje. U Goréeu je Clinton dao na znanje kako je ropstvo prošlost. Upravo suprotno onome što je hrabro izrekao Ivan Pavao II. u svojim apostolskim putovanjima afričkom zemljom. No, bilo bi ipak pretjerano u potpunosti osuditi Clintonov posjet. Smatramo naime da najmoćnija zemlja svijeta koja raspolaže ogromnim ljudskim i religioznim potencijalom s vremenom ipak može razumjeti što to znači biti dijelom "globalnog sela".

Unatoč svim proklamacijama Svjetske banke ili Međunarodnog monetarnog fonda, Afrika je kontinent koji je danas u svijetu u najtežem položaju. To najbolje znaju naši misionari koji žive s milijunima muškaraca i žena u podrumima povijesti, na periferiji svijeta. U Africi - priznaje to i sam Clinton - "vlada glad za mirom i pravdom, pomirenjem i blagostanjem". Problem je u tome što liječnici koji stoje uz bolesnički krevet ovog kontinenta uporno odbijaju shvatiti. Ako znamo da na stalne članice Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda otpada 4/5 izvoza oružja u svjetski Jug a poglavito u Afriku, tone i tone humanitarne pomoći stanovništvu na rubu smrti u najsiromašnijim zemljama kao što su Somalija ili Sudan ne služe baš ničemu. Kolera i AIDS koji haraju čitavom Afrikom nisu nikakva fatalnost već posljedica odnosa koji vlada između "bogatih i siromašnih". Ne zaboravimo niti to da su razni "predsjednici - gospodari" u prošlosti služili, a i danas služe interesima koji s Afrikom nemaju baš nikakve veze.

Rudnici Shakisso (Etiopija): Suvremena postrojenja obrađuju 150 tona rude na sat; iz jedne tone dobiva se 3 grama zlata

Na novčanici od jednog dolara stoji natpis: "In God we trust" (U Boga se uzdamo). Takvo evanđelje - neka bude jasno - nije ono koje propovijedaju naši misionari. ●

VATRA HARA AMAZONIJOM

Najveći požar u povijesti spalio je čitava područja pokrivena amazonskom prašumom uništivši milijune životinja, izbrisavši s lica zemlje brojne biljne vrste. Požar je donio glad i propast za tisuće Yanamami Indijanaca i prisilio ih na bijeg. Smatra se kako će se posljedice požara osjetiti na klimu čitavog planeta a moguće je da je namjerno izazvan kako bi se olakšalo stvaranje novih obradivih površina.

BRAZIL: ESKADRONI SMRTI PRIJETE

Područje terora eskadrona smrti, naoružanih banda koje potpuno nekažnjeno muče i ubijaju, proteže se na najmanje 9 država Brazila. Žarište je u regiji Mato Grosso gdje je granica koja dijeli naoružane bandite i čuvare reda vrlo tanka. Ove skupine, koje često plaćaju latifundisti i drugi gospodarski lobiji, ubijaju aktiviste ljudskih prava, poljodjelce "bezemljaše", pripadnike sindikata i djecu prepuštenu ulici. ●

Skraćen postupak za proglašenje blaženom Majke Terezije

Indija (Calcutta), Fides

Ne osvrćući se na kanonske propise koji se odnose na ovo područje, sveti otac Ivan Pavao II. rekao je da proces proglašenja blaženom Majke Terezije iz Calcutte može početi i prije nego se navrše dvije godine od njezine smrti. U redovitim slučajevima čeka se pet godina.

Sveta Stolica je 1. ožujka izdala službeno priopćenje u kojem razjašnjava da je izuzeće napravljeno zbog insistiranja calcuttskoga nadbiskupa i mnogih drugih crkvenih velikodostojnika. Misijska agencija Fides, koja je donijela ovu vijest u broju 4134 od 5. ožujka, odmah po objavljivanju službenog priopćenja Svete Stolice stupila je u kontakt s calcuttskim nadbiskupom Henrijem de Souzom. U razgovoru o toj temi mons. de Souza je uskliknuo:

"Ja sam ovlašten! Sveti Otac je zanemario sve birokratske procedure i otvorio postupak beatifikacije Majke Terezije. Spomenuo je nešto o tome polovicom prosinca prošle godine o čemu sam odmah obavijestio sâm sestru Nirmalu, vrhovnu glavaricu sestara Misionarki ljubavi. Bila je iznenađena. Danas evo imamo i službeno priopćenje. Da bismo započeli proces, moramo imenovati postulatora kauze (osobu koja će voditi proces), pravnika, biskupijskoga delegata, nekoliko bilježnika koji će pažljivo prikupljati i ispitati dokumentaciju koja se odnosi na život i čudesa Majke Terezije koja je, već to znademo, ogromna. Pojedinci su nam već poslali mnogobrojna svjedočanstva, pisma i ispovijesti koje treba srediti i verificirati.

Prošle godine posjetio sam Svetu Zemlju. U Galileji, u Kani zaustavi me jedna Palestinka i veli mi: "Zasigurno, vi ste nadbiskup Calcutte. Imam vašu fotografiju s Majkom Terezijom." Tada mi je ispripovjedila slučaj sa svojom unukom koja je bolovala od raka kostiju u poodmaklom stadiju. Noć uoči operacije djevojčica je imala san. Sanjala je ženu u bijeloj haljini koja je bila obrubljena plavim linijama. Žena koju je vidjela u snu rekla joj je: "Ne boj se, ti si ozdravila!" Djevojčica nije imala pojma tko je žena u bijelom koju je u snu vidjela. Slijedeći dan kada su liječnici trebali početi operaciju, konstatirali su da je bolest nestala. Nakon čudesnog ozdravljenja obitelj djevojčice pošla je u potragu da sazna tko je žena koju je djevojčica vidjela u snu. Otkrili su da je to bila Majka Terezija."

Štovanje Majke Terezije rasprostranjeno je i bez dokazanih čudesa. "Njezin život ljubavi koji je posvetila najsiromašnijima među siromasima najdivniji je znak Božje prisutnosti među nama", rekao je nadbiskup.

I dok je bila živa "Majka" je bila prihvaćena kao svetica, kako kod kršćana, tako i kod hindusa i muslimana. Još za života ljudi su klecali da joj poljube noge, što je tipičan znak poštivanja kod hindusa. Svi su željeli dotaknuti njezin SARI (haljinu). Oni koji su osjetili ljubav sestara Misionarki ljubavi, i sami su naučili služiti i ljubi-

ti. Mnoge volonterke i novakinje reda sestara Majke Terezije odlučile su promijeniti svoj život poslije susreta s ovom izvanrednom ženom.

"Odluka svetog Oca da ubrza proces proglašenja blaženom Majke Terezije, znak je da se radi o izvanrednom životu", kaže nadbiskup. "Za sve stanovnike Calcutte Majka Terezija je uvijek bila svetica."

Grob Majke Terezije u calcuttskoj kući Misionarki ljubavi postao je od prvog časa po njezinoj smrti mjesto hodočašćenja. Njezin grob posjećuju stotine svakodnevno. Dolaze grupe učenika, pojedinci, ljudi iz Indije i cijeloga svijeta. Hodočasnici nose njezine slike i utječu joj se svi, osobito siromašni. Nadbiskup i dalje prima izvještaje o čudima i preporuke u molitve. "Evo, recimo jučer," kaže nadbiskup, "dobio sam pismo od jedne žene iz Bombaya koja me moli da je preporučim Majci Tereziji za jednu posebnu milost. Ovaj pokret nije organizirao nitko. On je nastao spontano, sam od sebe."

Majka Terezija je cijenjena i poštivana i od pripadnika drugih religija. U ovo vrijeme kada prijeti sukob između kršćana i Hindu fundamentalista ona je postala ujediniteljica. Ovih mjeseci u Indiji se vodi strahovita kampanja protiv kršćana, posebice protiv kršćanskih misionara. Neke ekstremne Hindu organizacije napadaju i Majku Tereziju i njezine sestre optužujući ih zbog nasilnog pokrštavanja. Velika većina pak hindusa u Indiji iskazuju otvoreno divljenje i ljubav prema Majci Tereziji. "Većina tradicionalnih Hindu grupa kritizira poteze fundamentalista," izjavljuje nadbiskup de Souza. "Sloboda propovijedanja evanđelja je dio kršćanskog naučavanja a sloboda promijeniti vjeru zagarantirana je indijskim ustavom."

Draga uspomena na Majku Tereziju je još uvijek živa i prisutna u narodu. Svi su uvijek spremni pomoći njezinim sestrama i braći. Očituje se to u djelima da ih žele prevesti do zračne luke, postaje, učiniti im besplatno medicinsku uslugu, razdijeliti odjeću ili hranu siromasima. I one najsitnije njihove potrebe imaju prednost i kod hindusa i kod muslimana. Nisu rijetki međureligijski molitveni skupovi koji se održavaju kod groba Majke Terezije. Bez ikakvog predhodnog dogovora pripadnici različitih religija nađu se skupa i započnu molitvu.

"Ako Majka Terezija bude proglašena blaženom dvijetisućite godine, bit će to znak ljubavi i jedinstva nepodijeljenog svijeta. Svjedočanstvo ove žene razumije cijeli svijet", rekao je nadbiskup.

Pripremio ABS

(Vjerujem da će i u našoj mjesnoj Crkvi s kojom je Majka Terezija bila usko vezana cijeloga svog života biti imenovan netko tko će službeno prikupljati podatke o dobivenim milostima po zagovoru Majke Terezije. Dok se to ne realizira, Misijska centrala će neslužbeno primati ove informacije.)

DOBRO MI DOŠEL PRIJATEL (7)

Tekst i slike: Anto Burić

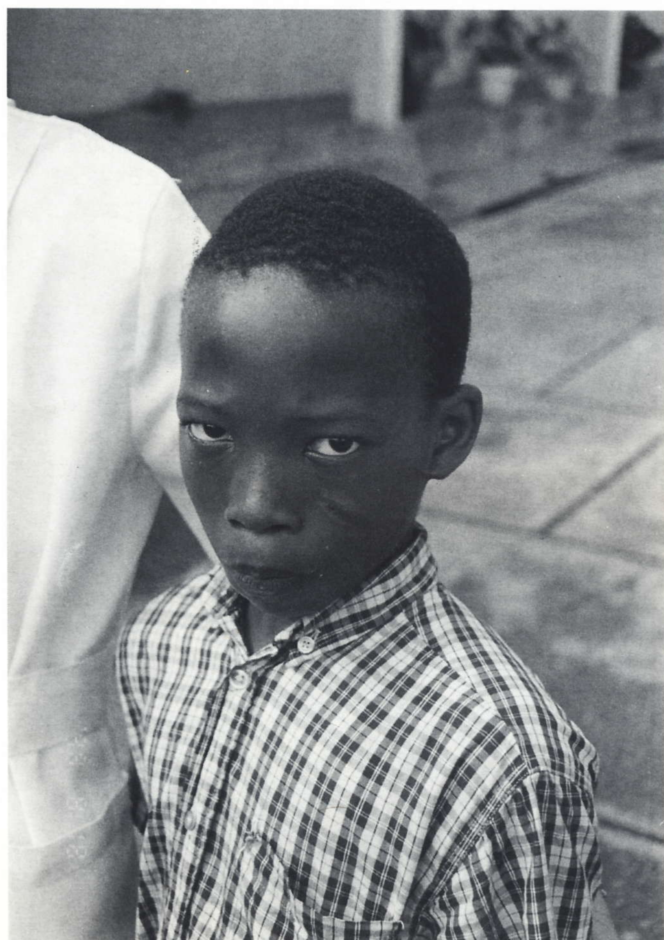

Marijine sestre u misiji Affamey

OTAC OSUDIO SINA NA SMRT

U opuštenoj atmosferi u kući Marijinih sestara, naših misionarki u Beninu u misiji Affamey, razgovaram sa sestrama Dorotejom i Natalijom.

"Primijetio sam da se po vašoj kući i dvorištu vrti samo jedno muško dijete. Ostalo su sve ženske osobe. Po ponašanju vidim da se taj dječak ovdje osjeća kao u svojoj kući. Otkuda on ovdje i što radi?"

Dječak koji je osuđen na smrt

"U pravu ste. To je mali Ivon. Njegovo ime prevedeno na hrvatski znači Ivan. Istina, on nije kršten jer je prošao onu dob kada se mogao krstiti bez pouke. Sada je u dobi kada mora ići na vjeronauk s ostalim katekumenima na dužu pripravu. Ivan se rodio kao blizanac. Imao je sestru blizanku. Majka ih nije imala čime hraniti pa su došli kod nas. Sestra blizanka mu je umrla 1991. Ovdje kod nas. Malu nismo mogli spasiti i ona je umrla od izgladnjelosti. Prije nego mu je umrla sestra blizanka, umrla mu je mama s malom bebom iz poroda koji je imala poslije njih. Je li umrla u porodu ili neposredno poslije poroda, ne znamo. Poslije mamine smrti otac je njega i sestru donio k nama.

Mali Ivan je bio živi kostur. Kad je došao kod nas, imao je tri godine. Niti je hodao niti je govorio. U međuvremenu sestra blizanka mu je umrla a on je ipak ostao na životu. U početku nije ništa jeo osim mlijeka. Ako smo mu stavili mrvicu kruha u mlijeko, nije htio jesti. Kad se malo oporavio, počeo je jesti sve što mu se davalo, i to bez granice i mjere. Sve što se našlo pred njim, sve je jeo. Oporavak je trajao od osmoga mjeseca kako je došao kod nas do jedanaestoga mjeseca. Oporavljao se postupno.

Karakteristično je za tu izgladnjelu djecu, kad se već oporave, onda jedno određeno vrijeme nemaju osjećaj sitosti. Jedu sve do čega stignu. Pojest će sve koliko god im dadete. To dijete koje je došlo u taj stadij sve se trese dok jede. Jede u jednoj vrsti grča.

Kod Ivana je taj stadij, kad je puno jeo, trajao čitavu godinu dana. Tak poslije godinu dana počeo je jesti normalno koliko je za njegovu dob potrebno i normalno. Kad se oporavio, imao je oko četiri godine.

Kod malog postoji i još nešto, a to je velik strah. On se strašno boji smrti. On je već bio na vratima smrti. U vrijeme kad se oporavio, ako bi se razbolio, nije htio uzimati lijek. Ali ako smo mu rekli: 'Ako ne budeš uzeo lijek, umrijet ćeš,' uzimao je sve što ste mu dali, samo da ne umre. I sada, sve će učiniti samo da ne umre.

POJEO TRI TUĐA ŽIVOTA

On je kod nas od 1991. Sada ima deset godina. Kod njega je karakteristično da se ne smije vratiti u svoje selo. Ne smije se vratiti jer ga otac neće. Na početku ga otac nije smio uzeti u selo jer bi ga ubili. On je bio teško bolestan i po njihovu vjerovanju trebao je umrijeti. Međutim, umrla mu je mama, s mamom mala seka i sestra blizanka. On nije. U njihovu kraju je vjerovanje da je on njihova tri života uzeo sebi. Preoteo. Pojeo. Po tom vjerovanju on je toliko jak da će cijelu obitelj uništiti. Zato je osuđen na smrt i mora umrijeti. Osudila ga je njegova obitelj i oni bi ga ubili. Otrovali bi ga ili mu ne bi dali jesti. Svakako bi umro ako bi se vratio u svoje selo i u svoju obitelj k ocu.

Pokušavali su ga ubiti i tu dok je kod nas. Učinili su to preko njegove strine. Jednom zgodom Ivan je popio petrolej. Taj dan mu je bila strina. Mi nismo znale ni da je bila niti da mu je nešto dala. Ali ona mu je nešto dala. Je li nešto pojeo, popio ili nešto drugo, ne znamo, ali mali je taj dan uzeo petrolej koji je tamo stajao i koji mu je i prije uvijek bio dostupan, i popio ga. Uzeo je jednostavno bocu s petrolejem, nagnuo i popio. Kad je drugi put došla ta ista strina, onda su djevojke koje su bile tu rekle da mu je došla strina. Rekle su nam da ga želi vidjeti. Mi smo rekle: 'Pa što smeta, neka ga vidi.' Djevojke su nam tek tada rekle da je zadnji put kad je bila tu dječaku nešto dala i on je odmah poslije toga popio petrolej. Ovaj put mu je htjela dati nešto novaca. Oni znaju vračati, upravo preko novca. Kad smo to čule, zabranile smo joj da vidi dijete. Rekle smo joj da će, ako se malom što dogodi, ako samo bude bolestan, završiti u zatvoru. Neće se moći nigdje sakriti.

Otac mu je dolazio samo ispočetka kad je bio bolestan. Sad već tri godine uopće ne dolazi. Ne javlja se i ne interesira se za njega. Ni mali se ne želi susresti s ocem. Kaže: 'Kad me nije želio vidjeti kad sam bio mali, ne treba mi ni sada kad sam velik.' Ne smijete mu ni spomenuti da bi išao k ocu ili u selo. Mali je rođen u jednome udaljenom selu preko rijeke. Sada boravi u jednom internatu za dječake. Kod nas dolazi samo za Božić, Uskrs i preko ferija. Plaćamo za njega školu i internat. Sada nije više u opasnosti da netko dođe do njega. I ne usuđuju se. Namjeravamo maloga dati u internat kod salezijanaca. Strah koji u sebi nosi je i zbog toga što mali već zna da kod sestara ne može ostati, jer su kod nas samo djevojke. On vidi i zna da ne držimo dječake. Zato se boji što će biti od njega sutra. Možda neće moći upravo zbog tog straha dobro učiti. Ne može se koncentrirati. Nadamo se da će možda moći završiti barem nekakav zanat. Ako uspije, moći će nešto raditi od čega će moći samostalno živjeti. To bismo mu htjeli omogućiti. Osposobiti ga za život. Vratiti ga ocu, značilo bi ubiti ga. Mi to ne možemo učiniti.

Što se tiče postupanja prema njemu, njega treba tretirati tri godine mlađim. Toliko je zaostao u svome razvoju dok je gladovao. Mali Ivan ne zna govoriti svoj materinski jezik. On je kod nas naučio samo francuski. Razumije materinski jezik, ali ne govori. Tu kod nas je prohodao i tu je počeo govoriti."

OBITELJ IZ HRVATSKE PREUZELA BRIGU O ŠKOLOVANJU IVONA

Kad sam se vratio u domovinu iz Benina, imao sam nekoliko nastupa na Hrvatskome katoličkom radiju. Govorio sam o situaciji u toj siromašnoj zemlji u kojoj djeluje šestero naših misionara, četiri časne sestre misionarke i dva svećenika misionara. Uz ostalo govorio sam i malom Ivonu kojega su spasile sestre od sigurne smrti ali je sada njegova budućnost neizvjesna. Kod sestara ne može dalje biti, u svoje rodno selo ne smije, a za školovanje nema sredstava. Nakon emisije javila se Misijskoj centrali jedna obitelj koja je ponudila troškove školovanja malog Ivona. Nakon što su stupili u vezu sa sestrama u Beninu, prihvatili su slati onoliko koliko iznose mjesečni troškovi internata i školovanja. Tako je mali Ivon, barem za sada, siguran za svoju budućnost.

- Nastavlja se -

VLČ. VLADIMIR TRKMIĆ

MISIJE U KINI U 19. I 20. ST.

(11) NASTAVAK

PATRIOTSKO UDRUŽENJE CRKAVA

Crkva u Kini je doživljavala progone pa zbog toga nisu postignuti znatniji misijski uspjesi. Moglo se očekivati veći broj kršćana s obzirom na velik broj stanovnika. Broj katolika nije kroz stoljeća od početka misija naglo porastao. Ako su podaci sigurni, "za vrijeme Adama Schalla von Bella (1592-1666), redovničkog subrata M. Riccija koji je živio u XVII. stoljeću, bilo je dvjesto sedamdeset tisuća" *(August Franzen, Pregled povijesti Crkve, str. 267)*. A danas, prema podacima iz 1972. godine, "u Kini ima oko tri milijuna katolika, svećenika oko dvije tisuće dvjesto, redovnica oko pet tisuća a devedeset biskupija nema biskupa. U vrijeme Pija XI. bilo je u Kini 146 biskupija. U njima samo trideset i pet biskupa Kineza. Zapravo, gotovo cijela kineska Crkva bila je u rukama dvadeset i osam misionarskih kongregacija iz osamnaest zapadnih zemalja" *(Smiljana Rendić, Misa u Pekingu, GK 1972/6, str. 9)*. Postoji vjerojatnost da se takvo stanje, to jest da kinesku Crkvu drže stranci, također nepovoljno odražavalo na vjernike, kinesku Crkvu koja je težila da ima svoje svećenike, svoju pastoralnu i nacionalnu hijerarhiju. Da je kineska Crkva imala svoju veću domaću pastoralnu ekipu, možda bi se to pozitivnije odrazilo na misije, jer bi oni bolje poznavali prilike i običaje kojima se katolička vjera može prilagoditi a kojima ne može. Da je manjak domaćih, kineskih svećenika i biskupa težak i bolan, svjedoči izjava koju je dao 1972. godine kineski svećenik Luis Wei: "To je kao kad bi Crkvom u Francuskoj upravljali biskupi Ta-

MISIJSKI VELIKANI

SIMEON LOURDEL

misionar, apostol Ugande (2)

Piše: Ilija Doborski

Dva dana prije Bogojavljena 1883. doputovali su misijski djelatnici iz Ugande u Kagei odakle su se prije četiri godine zaputili u kraljevstvo Mutesa. Odlučili su da će, čim im se pruži prilika, osnovati misijsku postaju. U njihovim planovima i pripremama za osnivanje nove misijske postaje iznenadilo ih je imenovanje o. Livinhaca apostolskim vikarom za novo misijsko područje. U slijedećim mjesecima Lourdel je zaposlen gradnjom nove kuće kao i pastoralnom djelatnošću što će često biti prekidan neprijateljskim upadima susjednih plemena. U ožujku 1884. Lourdela je posjetio arapin Songura priopćivši mu o stanju s drugu stranu velikog jezera. Po njegovom kazivanju, kralj Mutesa se često pitao zašto su misionari napustili Ugandu, te je iznenađen zašto se uopće nisu više javili. Na kraju je razgovora gost iz Ugande rekao: "Ne smiješ dozvoliti da ti Mutesa postane neprijatelj. On te cijeni i namjerava te po povratku imenovati francuskim konzulom. Javi mu kako se osjećaš!" O životu katekumena gost nije rekao ni riječi što je o. Lourdela neobično iznenadilo. Nakon nekog vremena slijedio je posjet nekoliko katekumena iz Ugande koji su bili u bijegu. Oni su mu priopćili da je kralj Mutesa na smrt bolestan i samo je pitanje vremena kada će se zauvijek oprostiti od ovoga svijeta. Nešto kasnije je saznao da je kralj Mutesa preminuo 10. listopada, te da je novim kraljem postao njegov sin Mwanga koga je angažirani kršćanin Jakov Buzabaliawo poučavao u kršćanskoj vjeri. Nešto kasnije primio je o. Lourdel pismo biskupa Livinhaca koji im je dao zeleno svjetlo za povratak u Ugandu. Bez oklijevanja bijeli su se oci dali na pripremu za povratak. Nakon svečanog dočeka, koji im je pripremio kralj sa žiteljima u srpnju 1885., pisao je o. Lourdel biskupu Lavigerie: "Mwanga nam je priredio kraljevski doček prihvativši nas cijelim bićem! Dobit ćemo kuću trideset metara dugu i dvanaest metara široku... Kao što sam već u različitim prigodama spomenuo, kralju su dobro poznate temeljne istine naše vjere. Ponovno je protjerao iz kraljevske palače sve vračare i zabranio čarobne obrede..." O dušobrižničkoj situaciji primjećuje: "Katekumeni

lijani ili Španjolci" *(Smiljana Rendić, Misa u Pekingu, GK 1972/6, str. 9).* Ti propusti, da nije bilo domaćeg klera koji bi u slučaju eventualnog progona mogli održavati Crkvu, osvećivali su se kroz povijest misija neprekidno a pogotovo u kulturnoj revoluciji. Tada su mnogi misionari i misionarke prognani, tri sveučilišta, dvije tisuće srednjih škola, dvije tisuće osnovnih škola, dvjesto pedeset i sedam sirotišta, sto dvadeset i četiri bolnice, osamsto šezdeset i četiri dispanzera, šest lječilišta za gubavce koje je držala Katolička Crkva i misionari propalo je jer domaćih svećenika i redovnica nije bilo. Izgonom i napuštanjem stranih misionara i biskupa i drugih koji su morali otići dovelo je kinesku Crkvu i misije u težak položaj. To razdoblje postalo je prigoda komunistima da zarede kanonski nevaljane biskupe, koji nisu odobreni od Rima i da stvore nacionalnu Crkvu. Drugog izlaza nije bilo: ili prihvatiti izgon iz Kine ili se uključiti u nacionalnu patriotsku Crkvu. Tako je stvoreno "patriotsko udruženje katolika koje je posve integrirano u sadašnji kineski sustav" *(Sve bolji izgledi za Crkvu u NR Kini, GK 1972/22, str. 5.).* U progonima Crvene garde i kulturne revolucije "zakoniti biskupi već su prije morali napustiti zemlju, a na njihova mjesta državna je vlast postavila po svojoj volji druge, nepotvrđene od Svete Stolice" *("Kulturna revolucija" u Kini uništava ostatke prošlosti, među prvima na udaru ostaci kršćanstva, GK 1966/18.).* Otpora prema komunističkoj Kini koja je dirigirala progonima nije bilo, a da ga je bilo, bio bi bezuspješan. Kanonski nepropisano imenovani biskupi iz 1951. godine "bili su smatrani poglavarima tzv. patriotske Crkve koja je htjela biti katolička po vjeri i sakramentima, ali ne priznajući vrhovno poglavarstvo Apostolske Stolice u Rimu" *(Nešto veliko i novo zbiva se u svijetu. Papino zadovoljstvo Nixonovom odlukom, GK 1971/116, str. 4.).* Patriotska Crkva je poznata po antipapizmu i ne priznavanju rimskog biskupa. Karakteristično je kako patriotski vikar gleda na primat. Za njega on ne postoji nego su po Evanđelju svi jednaki, nema primata. "Mi ne priznajemo papi prvenstveni položaj. Mi se smatramo nasljednicima apostola" *(Smiljana Rendić, Misa u Pekingu, GK 1972/6, str. 9).* Svećenici su integrirani u politički sustav, u patriotsku Crkvu i za svoj pastoralni rad "primaju mjesečnu plaću od osamdeset jena, malo više od obične radničke plaće. Primaju je od zavoda za vjerske poslove, pri predsjedništvu NR Kine" *(Katolici u Mao Ce-Tungovoj Kini, GK 1973/6, str. 11.).*

(Nastavlja se)

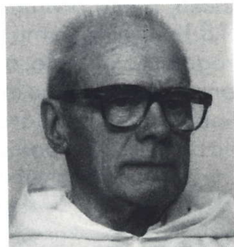
mogu bez straha dolaziti na vjeronaučnu pripravu. Iako je za vrijeme naše odsutnosti 130 pripravnika na krštenje umrlo od posljedica bolesti i progona, ipak se broj katekumena i postulanata popeo na 500. (...) U ovom trenutku uistinu ne znam gdje mi je glava. Trebali bi još desetak misionara!" Tih dana Simeon Lourdel nije mogao naslutiti da će se milost Božja uskoro očitovati u patnji i progonima mlade Kristove zajednice na tlu Ugande. Intriganti i mrzitelji poruke dobrog Samaritanca iz Nazareta nisu morali dugo čekati da se kralj počne osvećivati na prvim suradnicima koji su prihvatili kršćanstvo. Njegov dvolični moralni život kao i bojazan pred europskim bijelcima, čiji su ratni brodovi tih dana plovili pred Zanzibarom, probudili su u njegovoj nutrini neopisivu mržnju prema mladoj kršćanskoj zajednici. Prvo je dao pogubiti anglikanskog biskupa Hanningtona, koji je tih dana želio posjetiti anglikanske misionare, a potom mladog katolika Josipa Mukasa Balikuddembea. Simeon Lourdel je 25. studenoga 1885. pisao prijateljima. "Josip je bio primjer pobožnosti i vjernosti. Godinama je radio pod teškim uvjetima u kraljevskoj palači. Umro je - žrtva neustrašivosti. Ponosni smo i zahvalni da je bio među nama!" Misijska kuća u Nalukolongu je tih tjedana postala drago mjesto molitvenih susreta i duhovne obnove. Do Uskrsa 1886. trista katekumena primilo je sakrament sv. krštenja. U slijedećih nekoliko mjeseci kralj je dao pogubiti vodeće članove mlade kršćanske zajednice Jakova Buzabaliawa, Andriju Kaggwa, Karla Lwanga, Luku Banabakintu. Simeon Lourdel je o kraljevskoj okrutnosti zapisao: "Više od dvadesetak naših najboljih kršćana umrlo je na lomači ili su na najokrutniji način mučeni na smrt. Drugi sjede u zatvorima, izloženi svakodnevnim progonima. Mnogi naši pripravnici na krštenje lutaju poljima poput ranjenih životinja ne znajući gdje bi se mogli skloniti."

U ljeto 1886. dao je kralj pogubiti nekoliko muslimanskih radnika. Tim je činom izazvao revolte muslimana, protestanata i katolika koji su ga ubrzo svrgnuli s kraljevskog prijestolja. S nekoliko istomišljenika uspio je spasiti glavu. Novim je kraljem postao njegov mlađi brat Kiwewa čija vladavina nije započela pod sretnom zvijezdom. Radi svoje personalne politike navukao je na sebe mržnju muslimanskog življa koji su se počeli osvećivati nad kršćanima. Kada je kralj odbio prijeći na islam, oni su ga svrgnuli a bijeli su se oci sa stotinama kršćana ponovno dali u bijeg. Pod zapovjedništvom Honorija Nyonyntona, kome se kasnije pridružio i odbjegli kralj Mwanga, uspjelo je kršćanskim postrojbama pobijediti pobunjenike nakon čega je slijedio povratak na dragu im grudu.

Zdravstveno stanje o. Simeona Lourdela početkom svibnja 1890. naglo se pogoršalo, a jedan je subrat zapisao: "Naš dragi prijatelj se sprema na smrt!" Opremljen sv. sakramentima, 37-godišnji misionar i apostol Ugande predao je 12. svibnja dušu u ruke dobrom nebeskom Ocu.

U slijedećem broju: Danijel Comboni, apostol Sudana

FR. DRAGO KOLIMBATOVIĆ
OP

Iz torbe pučkoga misionara

"Partija" i Božje milosrđe

Silazim s četvrtog kata Zajčeve bolnice gdje sam upravo podijelio popudbinu jednom umirućem. Po stepenicama silazim, iako mi se pružala mogućnost da siđem liftom. Ustvari i ne znam zašto nisam iskoristio tu mogućnost. Neka nevidljiva sila morala je tu biti na djelu. Zaključio sam to tek kasnije, i to na temelju svega što je nakon toga slijedilo...

Silazeći, dakle, došao sam do drugog kata i htio nastaviti dalje. Ali u taj čas začujem s hodnika na tom katu plač odraslijeg djeteta. Vratim se i krenem u pravcu otkuda je plač dolazio. I doista, djevojčica otprilike od desetak godina jeca, i to bolno...

"Seko, što ti je" - zapitam je - "zašto plačeš?"

"Mama mi umire."

Uz nju je stajala i jedna žena, najvjerojatnije njezina tetka, jer i sama je bila sva zaplakana i satrvena.

Bez predomišljanja uđem u sobu pred kojom su one stajale. U sobi devet kreveta, a na drugom od ulaza ležala je mlada žena posve iscrpljena, pri posljednjim izdisajima. Svakih desetak-petnaest sekundi otvarala je usta i hvatala zrak. Njoj s lijeve i desne strane stajala su dva muškarca. Po njihovu izgledu zaključio sam da bi onaj stariji mogao biti njezin otac, a onaj mlađi njezin muž. Približio sam im se, tiho ih pozdravio i zapitao je li bolesnica katolikinja. Netom sam dobio pozitivan odgovor, nadvio sam se nad bolesnicu i gotovo u uho snažno progovorio: "Gospođo, ovdje je uz vas katolički svećenik... Vi ste vjerojatno svjesni svoje situacije... je li vam žao što ste kroz svoj život vrijeđali dobroga Boga?" U taj čas, mimo svakog očekivanja, bolesnica poviče neprirodno jakim glasom: "Kako mi ne bi bilo žao!" Sve bolesnice u sobi, gotovo u isti čas skoče iz ležećeg stava i upere pogled prema umirućoj, kao da ne vjeruju svojim ušima da je to zaista njezin glas.

S nekoliko pobudnih riječi potakao sam je na pokajanje i podijelio oproštenje svih grijeha...

Jeka mojih riječi još nije bila posve utihnula kadli se otvore vrata i bolničar, gurajući pred sobom bolesnička kolica, zapovjednički reče: "Iznesite je dok još nije izdahnula!"

"Velečasni" - obrati mi se muž umiruće - "biste li nam htjeli pomoći?" "Vrlo rado!" odgovorim. I obojica podvučemo ruke pod njezino tijelo i bez ikakvog naprezanja prebacimo je na kolica; ta bila je sama kost i koža. S kolicima uđemo u lift, a pred ulazom u bolnicu već nas je čekao taksist s golemim "mercedesom". I baš onako kako smo umiruću maločas prebacili iz kreveta na kolica, ponovno je podignemo i, noseći je na rukama, sjednemo na zadnja sjedala; praktički: sada je ležala na našim koljenima; bila je nalik na malo veće dijete. Njezin otac sjeo je uz šofera...

Jedva što smo krenuli muž mi protumači kako su preko veze postigli da bolesnica ne umre u bolnici i tako izbjegli obdukciju i sve što je s time najuže povezano. A sada, jer je već noć, do jutra će ostati kod svoje rodbine u Kustošiji...

Već prolazimo Ilicom. Vožnja po velikim granitnim kockama ni za nas zdrave nije bila naročito ugodna, ali za umiruću bolesnicu - začudo - kao da je značila neko olakšanje; ono drmanje sigurno je ubrzalo njezino disanje i pomoglo joj da dođe do malo veće količine toliko potrebnog kisika. Otvorila je oči i počela ispitljivo promatrati sve unaokolo. Uto smo prispjeli na cilj, unijeli je u kuću i položili na krevet. Svi su se ukućani okupili oko nje, a među njima sam bio i ja. Tada bolesnica smireno zapita:

"A gdje sam ja ovo došla?"

"Kod svojih, u Kustošiji!" odgovori joj odjednom njih nekoliko.

"A tko ste vi?" zapita, gledajući u mene.

"Ja sam katolički svećenik!"

"A biste li me mogli ispovjediti?"

"Zašto ne!"

Za tren svi napuste sobu i ja ostadoh sam s bolesnicom. Bez naročite moje pomoći obavila je prekrasnu, i to životnu ispovijed, kao da se je mjesecima na nju pripremala. A poslije nego sam joj podijelio odrješenje, reče mi: "Sada ih sve pozovite natrag!" I s najvećom odlučnošću, kao da je najzdravija, ovako im reče:

"Ovdje pred svećenikom izjavljujem: Da vam ne bi palo na pamet da me bez Crkve pokopate! Ne bi vam dala mira ni po danu ni po noći!"

Nakon toga, očito posve iscrpljena, ponovno je pala u komu...

Ukućani su me zamolili da im napišem potvrdu o obavljenoj ispovijedi, da bi župnik bez problema prihvatio vođenje sprovoda. Rado sam to učinio, iako nisam znao koji će to župnik biti. A ja sam od njih zatražio njihov broj telefona da bolesnici mogu ujutro donijeti i sv. pričest bude li još na životu. Ali ona je već sat kasnije preminula...

Nakon ovoga nevjerojatnog događaja prošlo je možda i mjesec dana kad sam se u gradu susreo s vlč. Jožom Frkinom. Ni ruku mu nisam uspio pružiti, a već me je zapitao: "Drago, znaš li ti tko je bila ona žena koju si pred tridesetak dana - na Kustošiji - ispovjedio i napisao potvrdu da je doista primila taj sakrament?" "A od koga bih mogao doznati?" "Onda čuj od mene! I ona, i njezin otac, i njezin muž među prvima su otišli u partizane; i to iz čistog idealizma. A kao i mnogi drugi uskoro su se razočarali. Odrekli su se 'partije', ali se 'partija' nije odrekla njih. Na dan njezina ukopa stiglo je iz Zagreba petnaestak "mercedesa" sve samih glavešina; čak i dvije limene glazbe.

Za vođenje sprovoda ukućani su pozvali mene, i to na izričitu volju pokojnice, a 'partija' to ni da čuje! U dvorištu, gdje se trebala formirati sprovodna povorka, samo što nije došlo do tučnjave. Kroz zaglušnu viku nazrijevali su se krikovi ucviljene majke: 'Ubojice!... Upropastili ste život mog djeteta, a sada je hoćete i bez Krista pokopati!... Zašto ne poštujete njezinu izričitu volju?'

Procijenio sam da bi u toj mučnoj situaciji bilo najbolje da se neprimjetno povučem i da u crkvi čekam rasplet događaja. Naime, jer postoji samo jedan, zajednički prolaz i za crkvu i za groblje, i to kroz župni toranj, slutio sam da bi ta tragikomedija mogla završiti kompromisno, tj. da 'partija' vodi sprovod do crkve, a ja od crkve do groba. I doista, moja me slutnja nije prevarila. Klečeći pred glavnim oltarom, po zvukovima limene glazbe točno sam određivao približavanje povorke. A kad je glazba utihnula, počeo sam razabirati i ljudske korake; uskoro i u samoj crkvi. Osjećao sam da se crkva sve više i više puni. A kad je nastala potpuna tišina, ustao sam, okrenuo se i pred sobom ugledao masu kakvu se može vidjeti samo na Božić. Sve što god je bilo u povorci ušlo je i u crkvu - i 'partija'...

Započeo sam s pogrebnim obredima, najprije u crkvi, a onda na grobu. Završio sam s molitvom 'Očenaša' za sve vjerne mrtve, kao i za onoga koji će prvi među nama umrijeti..."

Tako je i ovom prigodom milosrđe Božje izvojevalo pobjedu i unutar "partije".

Rijeka, 20. kolovoza 1998.

- Nastavlja se -

- Nastavak sa 5. str. -

Četvrta riječ: Bože moj, Bože moj zašto si me ostavio?...

Za gospodu Rosu Alzamora Tejerano, 85-godišnju staricu iz Lime a sada nastanjenu u staračkom domu u mjestu Chaclacayo sve je prestalo. Ljubav njenih milih i dragih nestala je, jer je više ne obilaze. Dok je imala novaca, posjete su bile svakodnevne. Muž je umro i prijatelji su umrli ili se izgubili.

Ona mi tumači Isusovu riječ: "Teški su to časovi kada osjećaš da je život došao do svoga završetka a ne okružuju te rođaci i prijatelji nego strane osobe. Istina, drage i uslužne, ali nije to ono što sam planirala i mislila. Ali što su moje boli uspoređene s Kristovima. Važno je radi toga nastojati pomoći i imati uvijek odgovor na bolove koji te mogu snaći. Iako je naša bol velika, nikada nas Bog ne napušta. Bog je uvijek na našoj strani. Moramo biti strpljivi i predati mu se posvema u ruke s mnogo vjere. Iako sam sama, sve povjeravam Bogu. Tako su me odgojili a tako me ovdje jačaju i časne sestre koje nas dvore..."

Peta riječ: Žedan sam...

Franjo Ilakovac, 77 godina, rodom iz Velike Kopanice, hrvatski iseljenik. Došao u državu Peru 1948. Neoženjen, živi i radi u staračkom domu Chaclacayo. Uzoran vrtlar, djelitelj pričesti, sakristan, a u slobodno vrijeme bolničar. Pretrpio je dosta toga u državi Peru. O trpljenju ne želi govoriti, ali se povjerava svećeniku: "Svatko treba proći razdoblje trpljenja kako bi znao cijeniti život. Isusova riječ me uvijek potakne da napojim svoje prijatelje u domu jer mnogi ne mogu doći do vode. Pomognem im, donesem vodu i napojim ih. Svaki put me to još više potakne da im reknem koju riječ kako su i drugi žedni naše ljubavi. Tako nas je sve više u domu koji se okupljamo i tražimo način kako da nadoknadimo svojom pomoći onima koji si ne mogu pomoći."

Šesta riječ: Svršeno je...

Pedro Cabello Marin, očiju crnih, velikih i nemirnih. Izražaj je to interesiranja, znatiželje ali i straha. Ima 27 godina, vrlo je društven, ali u isto vrijeme i bojažljiv. Nije ni čudo. Dogodilo se to jednoga petka. Tada je u predvečernjim satima na ulicama Lime pravi kaos. Tisuće automobila kojima se kreće na odmor, kućama i u nepoznato. Mnogi doživljavaju nesreće, sudare, napade i ranjavanja. Tako je bilo i s njim. Sudar automobila, prijelomi kostiju i stanje kliničke smrti. Nakon toga svi njegovi planovi potonuše. Ali boreći se za život, stvorio je nove planove i nove horizonte. Sada se daje sam na pomoć drugima i posebno radi s invalidima, kakav je uostalom i on. "Misleći na ove Isusove riječi s mog stajališta, sve je učinjeno, nema više povratka. Nemoguće je zaustaviti vrijeme. Kada je Isus bio razapet, nije se mogao vratiti unazad. U mome životu sve je prošlost. Sada samo nastojim ostvariti borbu za život. Jedini koji može dati zdravlje je Isus. I zato i napredujem u svojoj rehabilitaciji. Znam da nema druge mogućnosti. On je jedini moj put koji će me spasiti. To je ujedno i duhovno zdravlje. Ovo što sada proživljavam uzimam kao volju Božju koju mi je dao božanski Stvoritelj. Ne mogu i ne smijem bježati od onoga što se dogodilo niti od mojih sjećanja. Ja idem polako naprijed k Stvoritelju."

Sedma riječ: Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj...

Carlos V., od godine 1989. živi s pozitivnim virusom AIDS-a i uključen je u program liječenja. Živi s drugim bolesnicima u jednoj stambenoj zgradi okruga Lime gdje i ja radim. Dolazi na misu. Moli. Potiče druge na drugačiji život. Ugodan sugovornik, naglašava kako je njegovo stanje nesigurno i kako je on predan u ruke Očeve. "Kada je Krist rekao ove značajne riječi: 'Oče u ruke tvoje predajem duh svoj,' jer je on u tome času bio čovjek koji umire za nas. Predaje svoj duh, jer je osjetio blizinu smrti. Ne radimo svi tako kada se nalazimo pred vratima smrti. Ne postoji kod nas svih ova bliska relacija između Oca i Sina. U ovim riječima ima vjere Sina u Oca. Radi toga ja ne želim umrijeti duhovno, želim upoznati Njega, moga Stvoritelja. Nažalost, danas čovjek živi udaljen od Oca. Mnogi ga zazivaju samo kada ga zatrebaju u kakvoj bolesti ili nesreći. Tako ne treba biti..."

U Limi, 27. veljače 1999.

UJEDINJENI U MOLITVI I SVETOJ MISI

Već nekoliko mjeseci domovinska Crkva povezana je s našim misionarima i oni s domovinskom Crkvom po svetoj misi, moljenju časoslova i privatnim molitvama. Svi smo svjesni snage molitve i puni pouzdanja u Isusovo obećanje da ćemo sve dobiti što ga zamolimo. Naše molitve u kojima smo sjedinjeni s našim misionarima imaju samo jednu nakanu: izmoliti snagu i blagoslov za uspješan rad naših misionara u svjedočenju Isusove ljubavi. Ljudskim silama i umu često su nedokučivi putovi Gospodnji kojima kroči k pojedinoj duši ili pojedina duša k njemu. Eto to ga upravo molimo. Molimo ga da nađe put do onih duša koje ga još nisu upoznale služeći se našim misionarima i misionarkama. U godini smo koja je na poseban način posvećena našemu nebeskom Ocu. Svaki otac voli svoje dijete. A kako nas tek voli Otac koji je i Bog. Uza svu njegovu ljubav dvije trećine čovječanstva ni nakon dvije tisuće godina nisu ga upoznale. Razlog je to da se svi još svesrdnije angažiramo i postanemo tu gdje jesmo misijski djelatnici. Netko darom, netko molitvom i svetom misom, netko žrtvom. Molimo, a Bog će blagosloviti i naše molitve i rad naših misionara.

****

BUDIMO ZAJEDNO U MOLITVI I SVETOJ MISI S NAŠIM MISIONARIMA
ONI MOLE ZA NAS MI MOLIMO ZA NJIH

RASPORED SVETIH MISA I ČASOSLOVA ZA DAROVATELJE:

SVIBANJ 1999.

****

RASPORED PRIKAZIVANJA SVETIH MISA ZA DAROVATELJE

- 1. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Kamina u Kongu prikazuje fra Filip Sučić,
- 4. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Solwezi u Zambiji prikazuje vlč. Stipo Miloš,
- 5. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Kamina u Kongu prikazuje fra Stojan Zrno,
- 12. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Mongu u Zambiji prikazuje vlč. Ivica Kordić,
- 12. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u crkvi sv. Leopolda Mandića u Limi (Peru) prikazuje vlč. D. Balvanović,
- 15. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Ngaundere u Kamerunu prikazuje vlč. Karlo Prpić
- 18. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Nyantende u Kongu prikazuje fra Ilija Barišić,
- 21. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Butare u Ruandi prikazuje don Danko Litrić,
- 24. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Porto Novo u Beninu prikazuje vlč. Franjo Jačmenica,
- 31. 5. 1999. svetu misu za darovatelje u misiji Kamina u Kongu prikazuje fra Ante Kutleša.

RASPORED MOLJENJA ČASOSLOVA ZA DAROVATELJE

- 6. 5. 1999. časoslov za darovatelje moli sestra Ivka Piplović u misiji Bukavu u Kongu,
- 16. 5. 1999. časoslov za darovatelje moli sestra Renata Vujić u Grazu - Austrija,
- 23. 5. 1999. časoslov za darovatelje moli sestra Maristela Galić u misij Affamey u Beninu,
- 27. 5. 1999. časoslov za darovatelje moli sestra Beatrice Krstačić u misiji Simoes Filho u Brazilu.

SVETE MISE U DOMOVINI ZA MISIONARKE I MISIONARE

- 1. 5. 1999. svetu misu za misionarke i misionare prikazuje don Zdenko Bralić u katedrali sv. Duje u Splitu,
- 2. 5. 1999. svetu misu za misionarke i misionare prikazuje vlč. Anto Burić u župi Ranjenog Isusa u Velikoj Gorici,
- 9. 5. 1999. časoslov za misionarke i misionare moli sestra Fidelis Lučić u samostanu Nova ves, Zagreb,
- 16. 5. 1999. časoslov za misionarke i misionare moli sestra Mirna Nikolić u samostanu Nova ves, Zagreb,
- 1, 8, 15, 22. i 29. svibnja časoslov za misionarke i misionare moli sestra Sofija Novotny F. C. u Liege, Belgija,
- 4. 11. 18. i 25. u crkvi Corpus Domini u Zagrebu cjelodnevno klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom za misionarke i misionare.

UISTINU, BEZ MENE NE MOŽETE UČINITI NIŠTA (Iv 15,5)

BISKUPI PROTIV BOLIVAR 2000. PROGRAMA STERILIZACIJE SIROMAŠNIH ŽENA

Venezuela, Caracas (Fides) - Generalni tajnik venezuelske biskupske konferencije mons. Heman Sanchez Porras oštro se okomio protiv vladine kampanje sterilizacije žena da bi na taj način izvukao zemlju iz novčane krize. Između ostalog mons. Hernan je rekao: "Ovo nije za dobro Venezuele."

Kampanja sterilizacije je dio Bolivar programa 2000. koji je potvrdio venezuelski predsjednik Hugo Chavez s namjerom da poboljša odgoj, sanitarno i socijalno stanje, ali i da smanji natalitet pobačajima i sterilizacijom siromašnih žena. Pomoćni biskup Maracaiba Williem Delgado kaže: "Slažemo se s planom Bolivar 2000. u onom dijelu koji govori o potrebi edukacije za bolje uvjete života, ali se siromaštvo neće pobijediti sterilizacijom žena i potpomaganjem pobačaja.

Organizacija "ZA ŽIVOT" digla je svoj glas protiv ove kampanje tvrdeći da je slična onoj u Peruu u kojoj su sterilizirane tisuće žena a da to nisu ni znale. Oni kažu: "Imamo dokaze da je ista kampanja u Peruu prouzročila smrt mnogih žena kod kojih su nastale komplikacije nakon sterilizacije." Ista organizacija kaže kako u Venezueli postoje kud i kamo važniji zdravstveni problemi koji nisu obuhvaćeni Bolivar programom. Oni kažu: "Neprihvatljivo je i nehumano da se ženama nudi tobožnja pomoć njihovim osakaćenjem."

HINDU KAMPANJA PROTIV KRŠĆANSKIH MISIONARA U INDIJI

Indija, New Delhi (Fides) - Najveće Hindu organizacije u Indiji rasplamsale su kampanju protiv, kako kažu "sotonskog pokrštavanja" koje provode neki kršćanski misionari pod geslom socijalne pomoći. Više od 15.000 pripadnika RSS (Rashtriya Swayamasevak Sangh - Udruga nacionalnih dobrovoljaca) angažirano je u petnaestodnevnu kampanju "od kuće do kuće" po cijelom Delhiju. Oni će upoznati građane o planu misionara koji žele pokoriti Indiju. Kampanja počinje 22. veljače a završava 7. ožujka.

Prema RSS-u, kojoj je začetnik Bharatiya Janata Party u vladi Indije, kršćanska strategija ima tri dijela kojim želi diskreditirati mirotvornu sliku Hindusa i tako izazvati sukobe u Hindu organizacijama, manipulirajući mass-medijima izvješćivati o ovim sukobima i podijeliti tisuće primjeraka Biblije prevedene na regionalne jezike.

RSS je utemeljena 1925. kao vjerska vojska koja je trebala zaštititi Hindu zajednice od utjecaja islama i kršćanstva. Za svoje pripadnike organizirala je vježbe u temeljnim vojnim disciplinama i održavala u kampovima skupove s ideološkim temama. Ova organizacija izvršila je atentat na Mahatma Gandhija zbog njegova zauzimanja za muslimansku manjinu u Indiji. Prije osam mjeseci ista RSS započela je kampanju protiv kršćana optužujući ih za nasilno pokrštavanje. Pripadnici RSS-a su odgovorni za mnoga nasilja nad kršćanima koja su se dogodila 1998.

Kampanja protiv misionara ima podršku i od drugih fundamantalističkih grupa. Ashok Singal, predsjednik Vishva Hindu Parishad (VHP - Međunarodna udruga Hinduista), opisujući misionarsku aktivnost kršćana, kaže da je to zaraza koja, ako se razvije, može postati opasna. Prema Singhalu, "jedini razlog djelovanja kršćanskih misionara je pridobiti nove članove". Govoreći o nasilnom pokrštavanju, on kaže: "Ako Izrael, Pakistan i Kina ne priznaju obraćenje, zašto bi mi priznavali?" On zahtijeva ozakonjenje zabrane obraćenja. Prema njemu, antikršćanska kampanja je rezultat provokacija od nekih kršćana, koje uglavnom dolaze od iskompleksiranih misionara. Hindu pokret usmjeren je i protiv Sonje Gandhi ne iz političkih razloga nego zbog toga "što podržava kampanju protiv Hindusa uz pomoć Katoličke Crkve". Vođa VHO-a kritizira medije na engleskom zbog toga što djelomice i nečasno potpomažu kampanju prostiv Hindusa.

KRŠĆANI I MUSLIMANI ZAJEDNIČKI PROTIV HINDUSA

Indija, New Delhi (Fides) - Kršćani i muslimani odlučili su zajednički se oduprijeti Hindu fundamentalistima u Indiji. "Harmony Centre", institucija koju su utemeljili isusovci za međureligijski dijalog, i "Jamia Millia Islamia", muslimansko sveučilište u New Delhiju započeli su zajednički kampanju kojom žele spriječiti Hindu fundamentalizam koji potpomaže indijska vlada. Kampanja je počela demonstracijama 24. veljače pred Sveučilišnim studentskim centrom u Delhiju, a poslije su se preselile pred Sveučilišnu knjižnicu Zakir Husai.

Prema izjavi oca Sebastijana Vempanua, stručnjaka za islam pri Harmony Centru, "vrlo važno je informirati studentsku zajednicu i obični svijet o podršci koju fundamentalisti uživaju od vlade. Siromašni ljudi žele živjeti u slozi i miru", rekao je velečasni Vampany

Prosvjedu se pridružilo više od 5.000 osoba. U prosvjedu su sudjelovali i sveučilišni profesor Muhammed Talib, musliman, poznat kao veliki pacifist, i John Dayal, tajnik Foruma kršćanskih ljudskih prava. Kao dio demonstracija mjesna kazališna grupa na ulici izvela je jednu političku satiru.

U isto vrijeme kršćani, muslimani i Dalit aktivisti Gandhijeva centra u Mumbaiu (Bombaj) organizirali su pokret pod nazivom "The voice of the Excluded" koji podržava nenasilje, slogu i jednakost među kastama, klasama, vjerama i rasama. Indija ima oko 17 milijuna kršćana koji vode brojne škole, bolnice i karitativne ustanove.

DA SE NE ZABORAVI

Italija, Rim (Fides) - U proteklih sedamdeset godina više od 1.300 misioinara dalo je svoje svjedočanstvo za Isusa žrtvujući vlastiti život. Najviše ih je ubijeno u zadnjem desetljeću. Tako je 1995. godine ubijeno 32 misionara, 1996. godine 46, 1997. godine 29 i više od 40 godine 1998. "Misionari su spremni umrijeti iz ljubavi kao i Krist potpuno se predajući u volju Očevu služeći malenima", napisao je Michele Pignatele, tajnik talijanskoga pokreta mladih (MGM) koji je prije sedam godina prvi put uveo godišnji molitveni spomendan na misionare mučenike. Na obljetnicu ubojstva nadbiskupa Romera u San Salvadoru (24. ožujka 1980.) Crkva se prisjeća onih koji su sudjelovali u patnjama siromaha i umrli služeći ljubavi, pravdi i miru. Talijanski pokret mladih i ogranak Papinskih misijskih djela izabrali su temu ovogodišnjega molitvenog skupa, pripremili letak i druge tekstove koje su razaslali po župama, samostanima, sjemeništima te raznim grupama i pokretima. Tema ovogodišnjeg skupa je "Ljubav na djelu" kojom se želi potaći ljude da pokažu svoju solidarnost djelima kao što su: sađenje drveća, posjet bolesnicima, izmirenje s onima koji su nas uvrijedili, ili s članovima drugih vjera koji žive pored nas. U ovu inicijativu uključile su se još neke zemlje, na primjer Venezuela, Kolumbija, Čile, Meksiko, Senegal, Kamerun, Uganda, Južna Koreja. Uz tiskane materijale Papinska misijska zajednica izdala je 30-minutnu videokasetu koja se može dobiti na talijanskom, engleskom, španjolskom i poljskom jeziku koja govori o nekim misionarima mučenicima, na primjer o šestorici Isusovaca ubijenih u Salvadoru 1989., 5 časnih sestara ubijenih u Liberiji 1992., sedam redovnika trapista ubijenih u Alžiru 1996. franjevcu fra Vjeki Ćuriću ubijenim u Ruandi 1998. Kasetu komentiraju kardinal Ersilio Tonini, članovi nekih vjerskih instituta i svjedoci.

POMOĆ BOLESNICIMA OD AIDS-a JEDNODNEVNIM NEPUŠENJEM

Vatikan, Vatikanski grad (Fides) - "Jedan dan nemoj pušiti i daruj taj novac onima koji boluju od AIDS-a." Tu zamisao pokrenuo je nadbiskup Javier Lozano Barragan, pročelnik Papinskog vijeća za pastoral zdravstvenih radnika. U najavi proslave Velikog jubileja Sveti Otac piše: "Jedan od znakova Božjeg milosrđa koji je na osobiti način potreban u naše doba je ljubav koja će otvoriti naše oči za potrebe siromašnih i odbačenih." Korizma u ovoj zadnjoj godini prije Jubileja 2000 osvjetljuje nam tajnu Boga Oca i krepost ljubavi. Ne smijemo odgađati vrijeme kada prosjak Lazar sjedi pred bogatašem koji se gosti i čeka da padne mrvica s njegova stola. Lazar kuca na naša vrata u različitim osobama, uključujući i oboljele od AIDS-a i njihove obitelji. Papinsko vijeće poziva da "svi kršćani i svi ljudi dobre volje ne puše jedan dan i taj novac daruju za bolnice i centre u kojima se liječe oboljeli od AIDS-a.

(Priredio: ABS)

PILIĆI IZ VESELE RADIONICE U ĐAKOVU

Cijenjeni uredniče!

Želim Vam od sveg srca sretan Uskrs kao i svim misionarima i misionarkama.

Ovogodišnja generacija osmaša - krizmanika i šesti razreda bacila se na posao. Do sada smo za svaki veći blagdan pravili prigodne stvarčice koje bi prodavali i tako skupljali novac za misije. Uz to u našoj OŠ "Vladimir Nazor" u Đakovu imamo kasice u koje stavljamo dobrotvorne priloge, a na kraju svakog tjedna brojimo novac i stavljamo ih u banku kako bi ih na kraju školske godine poslali za misije. Kao što sam već rekla da za svaki blagdan izrađujemo prigodne stvari, tako smo s e potrudili i za Uskrs. Naime, okupljamo se svake subote u našoj veseloj radionici i izrađujemo male piliće. Pravimo ih od vune, stavljamo u ljuske, lijepimo šeširiće, kljunove i oči i tada ti pilići izgledaju kao pravi. Eto, ovo je dio toga u što smo spremni uložiti sav svoj trud, svu svoju ljubav kako bi pomogli onima kojima je to potrebno.

Mo to radimo s veseljem, jer znamo da ćemo našim prihodima barem malo pomoći gladnoj djeci, ženama i svim ljudima kojima je to potrebno. S ljubavlju izrađujemo sve te stvari i nadamo se da ćemo zaraditi nešto novca, a i sstanovnici đakova imaju srca i razumijevanja i voljni su kupovati te slatke stvarčice, kako bi nam pomogli. A to će se prodavati na izložbi 29. ožujka u Domu hrvatske vojske u Đakovu.

Barbara Šimić, 8 c, OŠ "Vladimir Nazor"
Dravska 27, 31400 ĐAKOVO

ODGOVORI NA PITANJA IZ PROŠLOG BROJA:

1. Sestra Renata Vujić pripada družbi sestara Kćeri kršćanske ljubavi.
2. Na cijelom svijetu živi 995.128.000 katolika.
3. Misijska zajednica bogoslova u Splitu zove se "Maksimilijan Kolbe.
4. Program američke djece za pomoć djeci u Vijetnamu zove se Djeca za djecu.
5. Nasmijanom Zrninom siromahu ime je Paul.

NAGRAĐENI:
1. Maja Biljan, Križevci; 2. Josipa Proleta, Opuzen;
3. Ivan Previšić, Hrvatski Leskovac.

NAGRADNA PITANJA:

1. *Koja je treća Isusova riječ s križa?*
2. *Kada je osnovana župa Rushooka u Ugandi?*
3. *Koliko je misionara ubijeno u prošlo, 1998. godini?*
4. *Kako se zove čarolija nekih afričkih vračeva?*
5. *Kako se zove redovnička haljina sestara Majke Terezije?*

Odgovore šaljite na adresu:
MISIJSKA CENTRALA, Vočarska 106, 10000 ZAGREB

RADOSNA VIJEST
MJESEČNI INFORMATIVNI LIST
PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA

PRETPLATA I NARUDŽBE
RADOSNA VIJEST
Voćarska 106, 10000 ZAGREB
Tel/faks: 01/46 80 512

GODIŠNJA PRETPLATA:
Za tuzemstvo: 60,00 kuna
Za inozemstvo: 35 DEM + avion

KUNSKI RAČUN
Zagrebačka banka dd
30101-620-16
012101-2320441489
U predpolje "Poziv na broj"
Upišite br. 14

DEVIZNI RAČUN:
RADOSNA VIJEST
Zagrebačka banka dd
30101-620-16
2521447469

Pretplatu i priloge za misije možete slati poštanskom uputnicom na adresu: Voćarska 106, Zagreb 10000 ZAGREB

MISIJSKA CENTRALA CRKVE U HRVATA
Voćarska 106, Zagreb
Tel./faks: (01) 46 80 512

GLAVNI UREDNIK

ANTO BURIĆ
Voćarska 106
10000 ZAGREB, tel./faks: 01/46 80 512

UREDNIČKO VIJEĆE

Nacionalno vijeće PMD
Nacionalni direktor PMD
Mons. Slobodan Štambuk
21450 HVAR
Tel. i faks: (00385) 21/741-152
Mobitel: 099-475-152

LEKTURA
Domagoj Grečl

****

TISAK: "STUBA"

DAROVATELJI

... Što god učiniste jednome od ovih najmanjih, meni učiniste

(Mt 15,40)

MISIJE

Zvonko Pažina, Čepin (1. mj. 99.) 100,00 * B. Balent, Krapinske Toplice 100,00 * Ante Čirko, Zagreb 50,00 * N. N. Split 50,00 * V. V. Dubrovnik 100,00 * Marica Klemenčić, Samobor 200,00 * Darinka Marković, Zagreb 200,00 * Zdravka Mudronja, OŠ. Petra Krešimira IV, Šibenik 210,00 * Tihomir Bertić, Vinkovci 150,00 * Ljubica Dizdarević, Austria 111,16 * Elizabeta Grgić, Virovitica 50,00 * Obitelj Nikić, Zell am See 178,14 * Karmel sv. Male Terezije, Kloštar Ivanić 386,00 * Branka Lajić, Velika Gorica (12. mj. 98.) 100,00 * Jela Delišimunović-Vasilj, Osijek 100,00 * Damir Barčić, Zagreb 100,00 * Karolina Letić, Ilovik 100,00 * Vlč. Marko Cvitkušić, Finningen, Njemačka 3.880,00 * Pero Pejić, župa Jelaške (2. mj. 99.) 118,75 * Stana Seles, Rijeka 50,00 * s. Berta Antunović, Travnik 192,00 * Kaja Čabraja, Zagreb 100,00 * Branka Lajić, Velika Gorica (1. 2. mj. 99.) 200,00 * Danijela de Micheli Vitturi, Kaštel Lukšić (2. mj. 99.) 100,00 * Blaženka Bakić, Split (1. 2. mj. 99.) 200,00 * Katica Kralj, Belovar 50,00 * Zorica Palinkaš, Osijek 100,00 * "U posredničkoj ulozi" fr. Drago Kolimbatović, Rijeka 2.188,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00 * Vlč. J. K. Trnovac 300,00 * Obitelj Barčić, Zagreb 110,00 * Mira Maček, Varaždin 4.000,00 * Sunčica Polić, Pučišća 200,00 * Marija Bartošek sa suradnicima misija, Požega 300,00 * Ljerka Gjuraj, Zagreb 250,00 * Župni ured, Vetovo 50,00 * N. N. Zagreb 180,00 * A. Jakominić, Dobrinj 50,00 * Sestre Milosrdnog Isusa, Duga Resa 1.000,00 * Darka Matičić, župa sv. Petar, Duga Resa 100,00 * -Župni ured, Valpovo 800,00 * Tea Galinović, Valpovo 150,00 * Mještani Svilnog, Čavle 125,00 * Marija Čičak, Zagreb 100,00 * Matija Stipičević, Makarska 40,00 * N. N. Zagreb 1.000,00 * Luci Sočak, Prosenjakovci 100,00 * Milka Ivelić, Pražnica 80,00 * Biserka Šarić, Zagreb 200,00 * Vida Štanfel, Rijeka 200,00 * Jožica Sišul, Rijeka 250,00 * Sanjin Francetić, Rijeka 50,00 * Obitelj Drljača, Velika Gorica 60,00 * Ivanka, Velika Gorica 388,00 * Obitelj Đurin, Velika Gorica 30,00 * Obitelj Omerbegović, Velika Gorica 388,00 * Obitelj Malenovski, Velika Gorica 20,00 * Marija Radočaj, Velika Gorica 50,00 * N.N., Zagreb 100,00.

GLADNI

Ante Čirko, Zagreb 50,00 * N. N. Split 50,00 * Ivan i Anđa Vrdoljak, Bila, Gruber 100,00 Štefanija Cmrečnjak, Belišće 100,00 * Marta Barić, Strizivojna 150,00 * Dean Dinić, Koprivnica 200,00 * Ana i Ivo Ćoruša, Žepče (12. mj. 98.) 1.425,00 * Jela Delišimunović-Vasilj, Osijek 100,00 * Ruža Grgić, Lužani 300,00 * Karolina Letić, Ilovik 100,00 * Pero Pejić, župa Jelaške 118,75 * Vesna Roviš, Rijeka 200,00 * Učenici OŠ. Žuti brijeg, Zagreb * 221,50 * Obitelj Skender, Zagreb 100,00 * I. M. Sesvete 50,00 * Josipa Grubišić, Split 100,00 * Morana Grabovac, Zagreb 100,00 * Vlč. J. K. Trnovac 200,00 * Slava Pavić, Livno 100,00 * Ljubica Mazić, Sisak 300,00 * Krešo Neimarević, Zagreb 100,00 * Marija Cerčić, Karlovac 600,00 * Katica Srezović, Dubrovnik 50,00 * Obitelj Galić, Split 2.000,00 * Ružica i Dragutin Ledinski, Koprivnica 100,00 * Dragica Globek, Koprivnica 100,00 * Rozina Blažić, Rijeka 600,00 * Ivana Naglić, Karlovac 50,00 * Ivana i Josipa Rehlicki, Zagreb 150,00 * Slavica Sudar, Bizovac 50,00 * Mještani Svilnog, Čavle 125,00 * Slaven, Tamara i Ivo, Osijek 300,00 * Obitelj Malekinušić, Donja Zelina 500,00 * Marija Marohnić, Križišće 200,00 * Karmel - Marija Bistrica 100,00 * Sestre Služavke Malog Isusa, Solin 2.000,00 * Barbara Dragiša, Križevci 50,00 * Stipan Žilić, Zagreb 100,00 * Obitelj Ilijić, Rijeka 50,00 * Marija Pižeta, Zagreb 100,00 * Matilda Laštro, Nin 50,00 * Marija Smejkal, Zagreb 200,00 * Ivka Čikato, Dubrovnik 100,00 * Obitelj Đurin, Velika Gorica 50,00.

MISIONARI

Ante Čirko, Zagreb 50,00 * Marija Mrazović, Križevci 150,00 * Ljubica, Križevci 20,00 * Dragica Šestak, Križevci 100,00 * Ljubica, Križevci 10,00 * V. V. Njemačka 583,50 * Maja Biljan, Križevci 250,00 * Karolina Letić, Ilovik 200,00 * Pero Pejić, župa Jelaške (2. mj. 99.) 118,75 * Vlč. J. K. Trnovac 300,00 * Djeca Zaprešića 1. 2. i 4. raz. župe sv. Petra apostola 1.008.80 * Slavka, Šibenik 50,00 * Rosa, Šibenik 50,00 * Gordana, Šibenik 100,00 * Ruža, Šibenik 50,00 * M. M. Trilj 70,00 * Dragica Šestak, Križevci 100,00 * Mirjana Dominković, Dubrovnik 150,00 * Ljubica Medved, Velika Gorica 20,00.

GUBAVCI

Bruno Cividini, Zagreb 3.500,00 * Ruža Grgić, Lužani 200,00 * Karolina Letić, Ilovik 100,00 * Pero Pejić, župa Jelaške (2. mj. 99.) 118,75 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00 * I. M. Sesvete 50,00 * Vlč. J. K. Trnovac 200,00 * Katica Brižić, Preko 30,00 * Obitelj Malekinušić, Donja Zelina 500,00.

Djelo za širenje vjere

Sofija Čajkovac, Đakovo 200,00.

ŠKOLOVANJE DJECE U AFRICI

Vlč. J. K. Trnovac 200,00 * Ana Vrček, Zagreb 50,00,

DAROVATELJI MASLINOVIH GRANČICA

Sestre Kćeri milosrđa s vjeroučenicima, Blato - Korčula * Sestre Kćeri Božje ljubavi i župljani, Postira - Brač * Katica Vuković, Jesenice * Vjernici župe Mundanije - Rab * Dječji vrtić "GRDELIN" Postira * Mladenka Kuliš, Mali Lošinj, Župljani i sestre Kćeri Božje ljubavi, Sv. Filip i Jakov * Dr. Silvestra Kolega, Kali * Udruga "Kualjska žena", Kali.

